

ΕΘΝΟΛΙΜΕΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΔΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2011

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 270

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΚΑΡİΤΑΛİΖΜ ÇÖKÜŞTE

ΚΥΠΡΟΣ

Δέσνια της κρίσης του καπιταλισμού

Η οικονομική κρίση στην Κύπρο αποτελεί αναπόφευκτο αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που ταλανίζει το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα από το Σεπτέμβριο του 2008. Η παγκόσμια οικονομική κρίση όχι μόνο δεν φαίνεται να έχει κλείσει τον κύκλο της, αλλά όλες οι ενδείξεις τείνουν προς τη κατεύθυνση μιας νέας φάσης στην εξέλιξη της κρίσης, ίσως πιο βαθιάς από το αρχικό ξέσπασμα και με απρόβλεπτα αποτελέσματα. Το επίκεντρο της κρίσης σε αυτή τη φάση βρίσκεται στην Ευρώπη, αλλά και οι ΗΠΑ βρίσκονται στα πρόθυρα μιας νέας ύφεσης και η πιθανότητα για ένα «διπλό βούτηγμα» της παγκόσμιας οικονομίας είναι πλέον ορατή.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση είχε σαν απαραίτητη την κρίση του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Ανεξαρτήτως ποιες θεωρούνται οι αιτίες και οι παράγοντες που οδήγησαν στην παγκόσμια κρίση, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι συνδέονται με την άνοδο, τη διόγκωση και την αυξανόμενη δύναμη και επιρροή του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου σε όλες τις άκρες της υφελίου.

Η αρχική αντίδραση των κυβερνήσεων της Ευρώπης και Αμερικής, μετά το ξέσπασμα της κρίσης το 2008, ήταν μια συντονισμένη προσπάθεια διάσωσης του τραπεζικού συστήματος που αναπόφευκτα οδήγησε στην αύξηση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους. Η αύξηση των ελλειμμάτων επιδεινώθηκε μετά το πέρασμα της κρίσης στην πραγματική οικονομία, την πτώση της παραγωγής και την αύξηση της ανεργίας. Οι κυβερνήσεις και η άρχουσα τάξη στις χώρες που επηρεάστηκαν από την κρίση χρησιμοποίησαν αυτή τη μοναδική ευκαιρία που τους δόθηκε για την επιβολή σκληρών μέτρων λιτότητας, τη μείωση κοινωνικών παροχών και την αναδιοργάνωση των εργασιακών σχέσεων με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας και γενικά τη διαμόρφωση ευνοϊκών συνθηκών συσσώρευσης κεφαλαίου. Αυτή η πορεία έχει ακολουθηθεί πιστά και στην περίπτωση της Κύπρου χωρίς καμιά ελπίδα να οδηγήσει την οικονομία εκτός κρίσης, αλλά με σκοπό να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Η υιοθέτηση του ευρώ από τις 17 χώρες της Ευρώπης έχει δημιουργήσει συνθήκες άνισης ανάπτυξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αφού οι βιομηχανικά αδύνατες χώρες της περιφέρειας δεν μπορούσαν να ανταγωνισθούν τις ανεπτυγμένες χώρες του βορρά, έχοντας χάσει και τα εργαλεία της συναλλαγματικής και νομισματικής πολιτικής. Επίσης, αν λάβει κανείς υπ' όψη την πελατιακή και αναποτελεσματική φύση των κρατών του νότου και τον εύκολο δανεισμό σε χαμηλά επιτόκια μετά την εισαγωγή του ευρώ, οι χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας βρέθηκαν με υπέρμετρα δημοσιονομικά ελλείμματα ή/και δημόσιο χρέος.

Η κυπριακή οικονομία θα επηρεαστεί σημαντικά από τις εξελίξεις στην Ελλάδα, αφού οι κυπριακές τράπεζες είναι άμεσα συνδεδεμένες με την πορεία της ελληνικής οικονομίας και λόγω αγοράς σημαντικής αξίας ελληνικών ομολόγων και λόγω δανεισμού μέσω των θυγατρικών τραπεζών στην Ελλάδα.

Η Κύπρος, με μια μικρή ανοιχτή οικονομία ήταν αδύνατον να μην επηρεασθεί από τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Η ανάπτυξη στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια βασίστηκε στον τουρισμό και στις κατασκευές, ιδίως στις παραλιακές περιοχές. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι αφίξεις τουριστών και η ζήτηση για ενοικιαστέα κατοικίες κυρίως από χώρες της Ευρώπης ήταν μειωμένη μετά το 2008. Η ανάπτυξη της κυπριακής οικονομίας ήταν αρνητική το 2009 στο -

1,5%, είχε μια μικρή ανάκαμψη το 2009 στο 1,0% λόγω σχετικής αύξησης στις τουριστικές αφίξεις και το 2011 αναμένεται είτε στασιμότητα στο ΑΕΠ ή ακόμα και μείωση.

Οι προοπτικές της κυπριακής οικονομίας δεν φαίνονται ευνοϊκές για τα επόμενα χρόνια και λόγω της παρατεταμένης παγκόσμιας και ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης και λόγω της αδύνατης παραγωγικής δομής της κυπριακής οικονομίας. Το πιο αισιόδοξο που μπορεί να αναμένεται είναι μια παρατεταμένη στασιμότητα που δεν θα μπορέσει να ανατρέψει την αυξητική τάση στην ανεργία η οποία έχει διπλασιαστεί τα τελευταία τρία χρόνια από 3,5% σε περίπου 7,0% και στις 30.000 άνεργους. Η αρχική αντίδραση της κυβέρνησης στην κρίση της κυπριακής οικονομίας ήταν μια σημαντική επιδότηση του τουριστικού και κατασκευαστικού

τομέα, η οποία δεν είχε σημαντικά αποτελέσματα. Επίσης, επιδοτήθηκε ο τραπεζικός τομέας με τη μορφή δανεισμού με χαμηλά επιτόκια, αλλά σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, η χρηματοδότηση αυτή αντί να χρησιμοποιηθεί για επενδύσεις στην κυπριακή οικονομία κατέληξε στην αγορά ομολόγων του ελληνικού δημοσίου, τα οποία πρόσφεραν ψηλές, αλλά όπως αποδείχθηκε, αβέβαιες αποδόσεις.

Σε συνθήκες οικονομικής κρίσης είναι αναμενόμενο ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα θα αυξηθεί λόγω της μείωσης των εσόδων από φορολογία όπως και τα έσοδα που συνδέονται με συναλλαγές στον κατασκευαστικό τομέα, ενώ παράλληλα αυξάνονται οι δαπάνες που συνδέονται με την κρίση όπως τα επιδόματα ανεργίας. Έτσι, το δημοσιονομικό έλλειμμα στην Κύπρο αυξήθηκε από 0,9% πλεόνασμα το 2008, σε έλλειμμα -6,0% το 2009 και -5,3% το 2010. Σε αυτό το θέμα, τα δεξιά κόμματα της αντιπολίτευσης άσκησαν φοβερές πιέσεις στην κυβέρνηση, με στόχο τη μείωση των μισθών και των συντάξεων στο δημόσιο τομέα καθώς και μείωση στις κοινωνικές παροχές. Ο λόγος και τα επιχειρήματα της αντιπολίτευσης ήταν ίδια με αυτά των εργοδοτικών οργανώσεων και είχαν επικεντρωθεί στην «προνομιακή» θέση των δημόσιων υπαλλήλων σε σχέση με τον ιδιωτικό τομέα. Αυτή η έντονη αντιπολίτευση και η πολιτική πίεση για μέτρα λιτότητας εντάθηκε τους πρώτους μήνες του 2011, μετά από απανωτές υποβαθμίσεις των κρατικών ομολόγων από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης. Αυτές οι υποβαθμίσεις ήταν αδικαιολόγητες όσον αφορά στο δημοσιονομικό έλλειμμα (5,3%) και το δημόσιο χρέος (60,8) αφού και στις δύο περιπτώσεις τα μεγέθη στην Κύπρο ήταν πιο χαμηλά από το μέσο όρο στα κράτη μέλη της Ευρώπης (6,0% έλλειμμα και 85,1% χρέος).

Η απάντηση η οποία αναφερόταν στις εκθέσεις των οίκων αξιολόγησης ήταν οι φόβοι για το τραπεζικό σύστημα λόγω της έκθεσης των κυπριακών τραπεζών στα ελληνικά ομόλογα. Αυτός ο κίνδυνος δεν αναφέρθηκε ποτέ από την αντιπολίτευση που

αρπάζοντας την ευκαιρία και την πολιτική αδυναμία της κυβέρνησης μετά το δυστύχημα στο Μαρί, πίεσε μέχρι τέλους για μέτρα λιτότητας και αποφυγή για οποιαδήποτε αύξηση στη φορολογία. Τελικά, η κυβέρνηση προχώρησε σε μέτρα περικοπής μισθών και συντάξεων, πάγωμα στις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα και περικοπές στις κοινωνικές παροχές. Ακολουθώντας την ίδια συνταγή όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οι εργοδοτικές οργανώσεις στην Κύπρο πίεσαν έντονα για μέτρα λιτότητας ούτως ώστε το κόστος της κρίσης να το επωμισθούν οι εργαζόμενοι. Στην περίπτωση της Κύπρου, στατιστικά στοιχεία δείχνουν ότι τα δημόσια έσοδα το 2010 ήταν 41,3% ως ποσοστό του ΑΕΠ, ενώ ο μέσος όρος στην ευρωζώνη ήταν 44,5% και οι δημόσιες δαπάνες 46,6% σε σχέση με 50,8% στην Ευρωζώνη. Η ενδεχόμενη πολιτική η

οποία θα είχε τις λιγότερες επιπτώσεις στη ζήτηση και άρα στη διατήρηση της ύφεσης θα ήταν η αύξηση των συντελεστών φορολογίας στον εταιρικό φόρο και στην ακίνητη περιουσία, οι οποίοι είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα στην Κύπρο σε σχέση με τον μέσο όρο στην Ευρώπη.

Το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει σήμερα η κυπριακή οικονομία είναι η θέση του τραπεζικού τομέα, ο οποίος αντί να βοηθήσει στην ανάπτυξη, όπως διατείνεται η άρχουσα τάξη στην Κύπρο και διεθνώς, έχει κατανήσει στον πιο αρνητικό παράγοντα και αν δεν ληφθούν μέτρα θα ταλανίζει την οικονομία και το μέλλον της Κύπρου για πολλά χρόνια. Οι κυπριακές τράπεζες, που για χρόνια έδειχναν τεράστιες κερδοφορίες στη βάση

ενός ολιγοπωλιακού συστήματος, με τα πιο ψηλά επιτόκια στην Ευρώπη, και με θεαματικά ψηλούς μισθούς στα διευθυντικά τους στελέχη, αποτελούν σήμερα έναν τεράστιο κίνδυνο για την κυπριακή οικονομία. Οι πιο μεγάλες τράπεζες στην Κύπρο είναι εκτεθειμένες σε ελληνικά ομόλογα της τάξης των 6 δις ευρώ και δεκάδες δις δανεισμού στην Ελλάδα μέσω των θυγατρικών τους τραπεζών. Στις 25 Οκτωβρίου 2011, λήφθηκε η απόφαση από το Συμβούλιο των κυβερνήσεων κρατών της Ε.Ε. για «κούρεμα» των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου της τάξης του 50%. Οι κυπριακές τράπεζες θα υποστούν τεράστιες ζημιές σαν αποτέλεσμα αυτής της απόφασης και λόγω της συνεχιζόμενης βαθιάς ύφεσης της ελληνικής οικονομίας. Θα ήταν τεράστιο λάθος η οποιαδήποτε επιδότηση ή διάσωση των κυπριακών τραπεζών σε αυτή τη φάση αφήνοντας-τες ταυτόχρονα στα χέρια των ιδιωτών. Αντιθέτως, θα πρέπει να προβάλλει επιτακτικά το αίτημα για εθνικοποίηση των τραπεζών και όχι σαν προσωρινή μέθοδος διάσωσης τους για να επιστρέψουν στα ίδια χέρια και στον ίδιο έλεγχο μετά από κάποιο χρονικό διάστημα.

Ένα εθνικοποιημένο τραπεζικό σύστημα θα μπορούσε να αποτελέσει ένα πρώτο στάδιο για κρατικό έλεγχο των επενδύσεων και τον σχεδιασμό της οικονομίας στη βάση της βιώσιμης ανάπτυξης και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτό το αίτημα θα πρέπει να τεθεί και από το κυπριακό εργατικό κίνημα όπως τίθεται και στην Ευρώπη και διεθνώς από τα κινήματα που αναπτύσσονται και αντιστέκονται στις νεοφιλελεύθερες μεθοδεύσεις της άρχουσας τάξης για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Μια κεντρικά σχεδιασμένη οικονομία στη βάση του ελέγχου και της συμμετοχής αποτελεί τη μοναδική διέξοδο στην κρίση που οδηγεί η ανεξέλεγκτη ασυδοσία της «ελεύθερης οικονομίας» και μοναδική εγγύηση για τη διασφάλιση ανθρώπινου βιοτικού επιπέδου για τους εργαζόμενους.

Παναγιώτης Παλλίνης

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ένα βάρβαρο σύστημα

Η παγκόσμια οικονομική κρίση αποκαλύπτει πλέον ξεκάθαρα τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος. Η σημερινή κρίση είναι η κατάληξη μιας μακράς περιόδου ανεξέλεγκτης κερδοσκοπίας. Η άνιση κατανομή του πλούτου, στο όνομα της «οικονομίας της αγοράς», είχε ως αποτέλεσμα μια χούφτα καπιταλιστών να διαθέτουν συνολικό πλούτο ίσο με τα 2/3 της αξίας του παγκόσμιου ΑΕΠ! Την ίδια ώρα η αδυναμία των μαζών να καταναλώσουν τη συσσωρευμένη παραγωγή οδήγησε στη δανειοδότηση και τα χρηματοπιστωτικά ελλείμματα. Οι αστοί για να αποφύγουν μια βαθιά ύφεση έριξαν περίπου 14 τρις δολάρια στις τράπεζες, προσπαθώντας να κρατικοποιήσουν τις ζημιές των καπιταλιστών και να τις περάσουν στους φορολογούμενους εργαζόμενους. Δημιούργησαν, έτσι, γιγάντια κρατικά χρέη, τα οποία τώρα δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν.

Όμως, η κρίση δεν είναι κρίση χρέους, αλλά κρίση υπερπαραγωγής. Το ίδιο το σύστημα προσπαθεί τώρα να καταστρέψει ένα μέρος της παραγωγής και έτσι εκατομμύρια εργαζόμενοι να συρθούν στη φτώχεια και την ανεργία για να επιβιώσει ο καπιταλισμός. Αυτό όμως υπονομεύει ακόμα πιο πολύ τα θεμέλια του ήδη σάπιου συστήματος και οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην κατάρρευσή του. Οι κατακτήσεις του ανθρώπινου πολιτισμού κινδυνεύουν πλέον από ένα βάρβαρο οικονομικό σύστημα που έχει επιβιώσει για περισσότερο χρόνο απ' όσο χρειαζόταν.

Ρεύμα από τους Τουρκοκύπριους

Εδώ και 4 σχεδόν μήνες και μετά την έκρηξη στο Μαρί οι Τουρκοκύπριοι μάς προμηθεύουν με ηλεκτρικό ρεύμα. Έστω και με αγορά του από τον Βορρά δεν παύει από του να είναι πηγή ζωής τους τελευταίους μήνες για την οικονομία του Νότου και την ελληνοκυπριακή κοινωνία. Οι Αρχές του Βορρά ούτε στιγμή δεν δίστασαν να μας το προσφέρουν, έστω και αν πάλι φοβικές και αλλοπρόσαλλες, όπως πάντα, οι δικές μας Αρχές, τρέχαν σε νομικούς και ειδικούς για να βρεθεί η κατάλληλη φόρμουλα έτσι που να μην υπάρχει ο κίνδυνος της αναγνώρισης του κράτους του Βορρά. Λες και υπήρχε ένα τέτοιο ενδεχόμενο επειδή θα μας έδιναν ρεύμα υπό οποιοδήποτε τρόπο και αν αυτό συνέβαινε.

Εδώ και 4 μήνες οι Τουρκοκύπριοι μάς προμηθεύουν με ρεύμα, μέσα στην πιο δύσκολη συγκυρία που βρέθηκε η ελληνοκυπριακή κοινωνία από το '74. Μήπως αυτό από μόνο του πρέπει να πείσει κάποια μυαλά ότι η άλλη πλευρά δεν αποζητά τη δυστυχία και την εξαφάνιση μας; Δεν είναι η κίνηση αυτή από τους Τουρκοκύπριους ένα σοβαρό σημάδι του τι θα μπορούσε να επιτευχθεί αν χωρίς έχθρα και καχυποπίες συνεργάζονταν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι σε όλους τους τομείς και επίπεδα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του τόπου;

Σαρρής και «άγια κοινωνία»

Μέσα στη σημερινή καπιταλιστική μας κοινωνία όπου τα πάντα έχουν εμπορευματοποιηθεί, θα ήταν ουτοπία να πιστεύει κανείς ότι υπάρχει έρωτας αγνός και αυθόρμητος χωρίς να υπόκειται στις αντιφάσεις του συστήματος και στις πιέσεις που ασκεί με τις τεράστιες οικονομικές αντιθέσεις ανάμεσα στον πλούτο και τη φτώχεια.

Το ότι χιλιάδες φτωχές κοπέλες κατακλύζουν τη χώρα μας για να πουλήσουν έρωτα -αναγκασμένες από τη φτώχεια και την ένδεια που βιώνουν στην πατρίδα τους ή κάτω από την απειλή των πατρώνων-σωματεμπόρων- ολίγον ενδιαφέρει τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης αλλά και την κοινωνία γενικά που ζει στη δικιά της μακαριότητα.

Το ότι, είτε πολιτικοί είτε μεγάλα πορτοφόλια κατακλύζουν καθημερινά τα ξενοδοχεία για να κορέσουν αγοραία τη σεξουαλική τους πείνα, ολίγον ενδιαφέρει τα Μέσα Ενημέρωσης και περνά σαν κάτι το φυσιολογικό, φτάνει αυτές οι συνουσίες να είναι ετεροφυλοφιλικές και μέσα στις νόρμες που αυτή η κοινωνία θεωρεί σαν αποδεκτές.

Η περίπτωση του Σαρρή, όμως, ξέφευγε από τις κατεστημένες νόρμες και ηθική. Το ότι βρέθηκε στην άλλη όχθη του οδοφράγματος και στην παρέα του δεν είχε άτομα του αντίθετου φύλου ήταν αρκετό, όντας επώνυμο πρόσωπο, για να αποτελέσει πρώτη είδηση για μέρες, ένθεν και ένθεν του οδοφράγματος. Το ότι, όμως, η ομοφυλοφιλία στο Νότο έχει αποποινικοποιηθεί τα τελευταία χρόνια υπό τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και υπό τις γνωστές αντιδράσεις διάφορων ελληνοκυπρίων «ηθικολόγων», σε τίποτα δεν τον κάνει να διαφέρει στην πράξη από τον Βορρά, στην ηθική που κουβαλά σαν κοινωνία.

Το φυσικό αέριο και οι εθνικιστές

Η αντίδραση της αντιπολίτευσης στην υπόσχεση του Χριστόφια για διασφάλιση της ωφέλειας και των Τουρκοκυπρίων από την εξόρυξη φυσικού αερίου δείχνει για άλλη μια φορά την εθνικιστική υστερία που έχει επικρατήσει την τελευταία περίοδο. Μόνη-τους έγνοια είναι το σαμποτάρισμα της προσπάθειας για λύση του Κυπριακού και ο εξαναγκασμός του Χριστόφια σε παραίτηση. Τυφλωμένοι σ' αυτή την πορεία, δεν νοιάζονται για τους κινδύνους που εγκυμονεί η όλη προσπάθεια για την εκμετάλλευση του φυσικού αερίου.

Η υπόσχεση Χριστόφια δεν περι-

τή προσέγγιση στο θέμα της εκμετάλλευσης του θαλάσσιου και υποθαλάσσιου πλούτου της Κύπρου είναι η λύση του Κυπριακού. Είναι αυταπάτη να νομίζει κανείς ότι η Τουρκία θα κάμει πίσω και θα αφήσει τα πράγματα να κυλήσουν στην πορεία που θέλει η Κυπριακή Κυβέρνηση. Ηδη, οι κινήσεις-της τείνουν να επεκτείνουν τη διχοτόμηση και στη θάλασσα και προσπαθεί να επιβάλει την επιρροή και τον έλεγχό-της στην ανατολική Μεσόγειο. Είτε περιοριστεί σε έρευνες σε περιοχές που θα διεκδικήσει σαν αποκλειστική ζώνη της "ΤΔΒΚ" είτε προχωρήσει και σε περιοχές που ήδη η Κύπρος έχει εξασφαλίσει σε

έχει τίποτε το συγκεκριμένο που να ξεπερνά το αυτονόητο, ότι οι Τουρκοκύπριοι ως πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας θα ωφεληθούν από την εκμετάλλευση του φυσικού αερίου. Δεν είναι ουσιαστικά τίποτε περισσότερο από επικοινωνιακό όπλο στην αντιπαράθεση με την Τουρκία, κάτι που θα γίνει φανερό μόλις υπάρξει η ανάγκη για συγκεκριμένο-ποίηση του τρόπου ωφέλειας των Τουρκοκυπρίων. Η πρόταση Ερογλου για συζήτηση του θέματος έχει στόχο να εξουδετερώσει την αποτελεσματικότητα της πρότασης Χριστόφια. Η στάση της αντιπολίτευσης οδήγησε στην έντονη απόρριψή-της από την Κυβέρνηση, χωρίς τη διαβεβαίωση ότι η Κυπριακή Δημοκρατία θα διασφαλίσει την ωφέλεια των πολιτών-της, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, κάτι που θα εξουδετέρωνε την πρόταση Ερογλου. Στην πραγματικότητα η μόνη δυνα-

συμφωνίες με γειτονικές χώρες, η ένταση στην περιοχή δημιουργεί συνθήκες για βάθεμα της διχοτόμησης.

Η υπόσχεση Χριστόφια θα έχει σημασία μόνο αν προχωρήσει σε κινήσεις που να πείθουν τους Τουρκοκύπριους ότι επιδιώκει τη λύση μέσα σε πλαίσια που θα ωφελήσουν και τις δυο κοινότητες. Αυτό σημαίνει πως ο Πρόεδρος Χριστόφιας πρέπει να είναι αποφασισμένος να συγκρουστεί με τους εθνικιστές κάθε λογής και να απευθυνθεί στο λαό για στήριξη στην προσπάθεια εξεύρεσης λύσης και συμμαχίας με τους Τουρκοκύπριους. Οσο προσπαθεί να πείσει τις κομματικές ηγεσίες ότι θα ακολουθήσει την πολιτική-τους, η απομόνωση της κυβέρνησής-του και του ΑΚΕΛ θα εντείνεται και η Κύπρος θα σπρώχνεται ολοένα και περισσότερο στην ανωμαλία και τη σύγκρουση.

94 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η παγκόσμια οικονομική κρίση που ξεκίνησε το 2008 και εξελίσσεται σε παγκόσμια οικονομική αλλά και κοινωνική κατάρρευση ενός ολόκληρου συστήματος φέρνει στην επιφάνεια τη Μαρξιστική φιλοσοφία, την κάνει επίκαιρη και ανοίγει ξανά μια ολόκληρη συζήτηση μέσα στην Αριστερά αλλά και την εργατική τάξη για το πώς προχωρούμε. Μέσα στο πλαίσιο αυτό δεν μπορεί να μην ενταχθεί και η εμπειρία της Ρώσικης Επανάστασης, χωρίς την οποία η γενική συζήτηση είναι καταδικασμένη να είναι ακρωτηριασμένη.

Δεν υπάρχει ιστορικό γεγονός που η επίσημη ιστοριογραφία να μην παρουσιάζει σύμφωνα, λίγο πολύ, με τη δική της εκδοχή, που να μην το παρουσιάζει παραποιημένο με τρόπο που να ταιριάζει με την ιδεολογία και τα συμφέροντα της κρατούσας τάξης πραγμάτων.

Δεν υπάρχει ταυτόχρονα ιστορικό γεγονός που να έχει παραποιηθεί περισσότερο από ό,τι η Ρώσικη Επανάσταση, ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι.

Τόσο από την παγκόσμια αστική κοινωνία που ένωσε τότε τον θάνατο κίνδυνο εξαφάνισής της από το προσκήνιο, όταν τα πρώτα χρόνια η Ρώσικη Επανάσταση αποτέλεσε λάβαρο για εκατομμύρια κόσμου σε μια σειρά από χώρες. Όσο δυστυχώς και από μια εγκληματική Σταλινική γραφειοκρατία που κατάφερε για ιστορικούς λόγους, κύρια της απομόνωσης της επανάστασης, να την προδώσει στα χρόνια που ακολούθησαν και στο όνομα του Λένιν να εξοντώσει εκατομμύρια. Κάνοντας έτσι τον Μαρξισμό και τον Λενισμό αποκρουστικούς.

Τίποτε πιο ξένο όμως προς τον Λένιν και τη σκέψη του, προς την πάλη των μπολσεβίκων, από όσα επικράτησαν ειδικά μετά τις Δίκες της Μόσχας του 1936-37 όπου εξοντώνοντας και τους τελευταίους Μπολσεβίκους ηγέτες που συμμετείχαν στην Επανάσταση, ο Στάλιν έβαζε την ταφόπετρα στην κληρονομιά από τις παραδόσεις της Επανάστασης. Και συμπλήρωνε το κτίσιμο ενός κράτους τέρατος. Που βασισμένο πάνω στο μεγάλο πλεονέκτημα που του έδινε η κατάρρευση της καπιταλιστικής αναρχίας στην παραγωγή και ο ορθολογικός προγραμματισμός της τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια, που επέτρεψαν πρωτόγνωρους ρυθμούς ανάπτυξης, ασύγκριτους με ό,τι είχε μέχρι τότε

γνωρίσει η ιστορία, έγινε αποδεκτό και ανεκτό σαν χωροφύλακας αλλά και δήμιος της κοινωνίας.

Τι πιο ξένο όμως, από αυτό το κράτος, προς τους σκοπούς και στόχους των μπολσεβίκων, τον Λένιν, που τόνιζε ότι όταν η εργατική τάξη βρεθεί στην εξουσία, «...καταργεί όλες τις ταξικές διαφορές και ταξικές αντιθέσεις και μαζί τους το κράτος σαν κράτος... από την στιγμή που δεν υπάρχει καμιά κοινωνική τάξη που να χρειάζεται να την κρατάει κανείς σε καταπίεση θα εξαφανιστεί...»

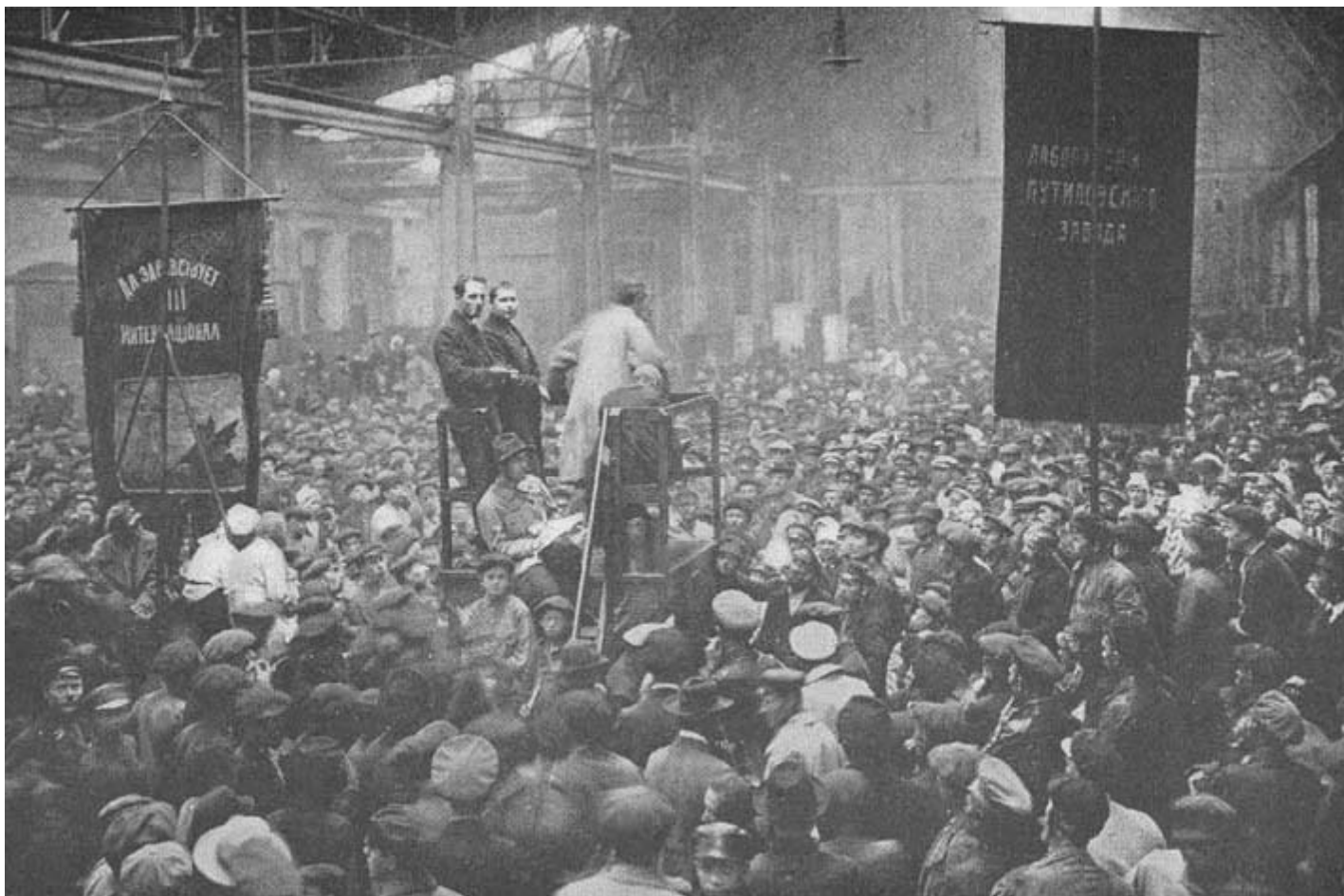
Η πιο πάνω θέση δεν αποτελεί μια θέση του Λένιν που διατύπωσε σε κάποια φάση της ζωής του και που θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί

ορθού λόγου» όπως είχε γράψει ο Ενγκελς δεκαετίες πριν τον Λένιν στο βιβλίο του «Η Καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους». Μια θέση την οποία ο Λένιν επεξεργάζεται τώρα για να είναι έτοιμος λίγους μήνες αργότερα, να ξέρει αλλά και να μπορεί να πείσει για το πώς έπρεπε να χειριστούν το κράτος που θα κληρονομούσαν.

«Το κράτος είναι προϊόν και εκδήλωση των ανειρήνευτων ταξικών αντιθέσεων. Το κράτος εμφανίζεται εκεί... όταν και εφόσον οι ταξικές αντιθέσεις δεν μπορούν αντικειμενικά να συμφιλιωθούν»¹

Πρέπει όμως σύμφωνα με τον Λένιν να είναι καθαρό ότι το κράτος που αναδύεται λόγω των ταξικών αντιθέσεων δεν αποτελεί έναν ουδέτερο, αμερόληπτο διαμεσολαβητή. Ότι είναι «ένα όργανο ταξικής κυριαρχίας, όργανο καταπίεσης μιας τάξης από μια άλλη, είναι η δημιουργία του 'κατεστημένου' εκείνου που νομιμοποιεί και στερεώνει αυτή την καταπίεση»²

Κράτος και επανάσταση

«Το κράτος είναι όργανο ταξικής κυριαρχίας, όργανο καταπίεσης μιας τάξης από μίαν άλλη, είναι η δημιουργία του 'κατεστημένου' εκείνου που νομιμοποιεί και στερεώνει αυτή την καταπίεση»

ότι δεν σήμαινε και πολλά, και ότι ξεχάστηκε, ή εγκαταλείφτηκε στη συνέχεια. Είναι μια θέση που υπάρχει στο «Κράτος και Επανάσταση», το βιβλίο που ο Λένιν έγραψε τους λίγους μήνες που προηγήθηκαν της εξέγερσης του Οκτώβρη του 1917. Μεταξύ Αυγούστου και Σεπτεμβρίου, όταν κρυμμένος για να αποφύγει δολοφονία του, ανήγαγε τα τρέχοντα ζητήματα της Επανάστασης που ήταν σε εξέλιξη, τα καθήκοντα που αυτή η διαδικασία συνεπαγόταν, στο επίπεδο της θεωρίας. Καθορίζοντας αλλά και αποσαφηνίζοντας στόχους και σκοπούς. Για τον Λένιν ήταν ξεκάθαρο ότι επικράτηση του σοσιαλισμού σήμαινε απονέκρωση του κράτους. Διότι «το κράτος δεν είναι η πραγματοποίηση της ηθικής ιδέας, η εικόνα και η πραγματοποίηση του

Αυτή η συζήτηση πρέπει να ξεκινήσει. Δεν είναι μόνο τα αναπάντητα ερωτήματα του πια μπορεί να είναι η σχέση του Λένιν, των Μπολσεβίκων, της ίδιας της Ρώσικης Επανάστασης με το σταλινικό έκτρωμα. Είναι ταυτόχρονα η μεγάλη επικαιρότητα που αυτή η συζήτηση αποκτά από τις παγκόσμιες εξελίξεις και κοινωνικοποίησης εκατομμυρίων που διεκδικούν πια τα ελάχιστα της επιβίωσης, το ίδιο το μέλλον τους, συγκρουόμενοι με ένα ολόκληρο σύστημα. Ο ρόλος του κράτους και των μηχανισμών στήριξής του, που δεν ελέγχονται δημοκρατικά από την ίδια την κοινωνία.

Είναι τέλος και η επικαιρότητα που δίνουν στο ζήτημα οι κυπριακές εξελίξεις, το Μαρί, η λυσσαλέα προσπάθεια να αποδοθούν αποκλειστικά οι ευθύνες στον Πρόεδρο και κατ' επέκταση στην Αριστερά. Απαλλάσσοντας τον κρατικό μηχανισμό από κάθε ευθύνη. Είναι η «ανεξάρτητη» Διερευνητική Επιτροπή του Πόλυ Πολυβίου, το πόσο ανεξάρτητοι τέτοιοι θεσμοί μπορεί να είναι, όπως και η Γενική Εισαγγελία, η Δικαστική Εξουσία. Είναι πολύτιμη αλλά και τεράστια η κληρονομιά μας. Ας την αναζητήσουμε και ας συμπληρώσουμε και διορθώσουμε εκεί που κρίνουμε ότι χρειάζεται.

Σωτήρης Βλάχος

1-Λένιν, «Κράτος και Επανάσταση»

2-Το ίδιο

ΕΛΛΑΔΑ

Τα αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού

Η οικονομική κρίση στην Ελλάδα αντιμετωπίστηκε αρχικά ως τοπικό πρόβλημα, ως πρόβλημα της Ελλάδας. Θεωρήθηκε ως κύριο αίτιο η «τεμπελιά» των Ελλήνων εργαζομένων (αυτός ο μύθος καταρρίφθηκε από τα στοιχεία πρόσφατης έρευνας της Eurostat), ο υπέρογκος δημόσιος τομέας (συγκριτικά με τα υπόλοιπα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν υπάρχει αριθμητική υπεροχή και τα προβλήματα δεν έχουν να κάνουν με τον αριθμό των υπαλλήλων), το κακό πολιτικό σύστημα που δημιούργησε πελατειακές σχέσεις με τους πολίτες, η διαφθορά, «μαζί τα φάγαμε» και τα λοιπά. Όλα αυτά, είπαν, οδήγησαν στο οικονομικό αδιέξοδο το οποίο εκμεταλλεύτηκαν οι κερδοσκόποι και επιτέθηκαν κατά της ελληνικής οικονομίας να την κατασπαράξουν. Η προέκταση αυτής της λογικής ήταν πως για να γίνει μπορετό να μπουν σε τάξη τα κακώς έχοντα, να αντιμετωπιστούν τα γεράκια της κερδοσκοπίας και να βγει η χώρα από το οικονομικό αδιέξοδο, ήταν απαραίτητος ο δανεισμός από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Αυτή η λογική, συνειδητά ή όχι, οδήγούσε ή και προσδοκούσε, με τη δημιουργία αισθήματος ενοχής και άρα αποδοχής της

τιμωρίας, στην ψυχολογική προετοιμασία των στρωμάτων της εργατικής τάξης για την αποδοχή των σκληρότατων μέτρων που θα ακολουθούσαν.

Η πραγματικότητα είναι πως η μη ύπαρξη διαχρονικά μιας υγιούς πορείας ανάπτυξης της ελεύθερης οικονομίας στην Ελλάδα δεν οφείλεται απλά στους κακούς διαχειριστές της πολιτικής ζωής. Η Ελλάδα πάντοτε βρισκόταν σε δεινή θέση και δεν μπορούσε να ανταγωνιστεί τις κατά πολύ μεγαλύτερες και πιο ανεπτυγμένες οικονομίες (από τη δημιουργία του ελληνικού κράτους υπήρξαν διαδοχικές πτωχεύσεις: 1827, 1843, 1893 και 1932). Η ανάπτυξη που υπήρξε, ποτέ δεν ήταν τέτοια που να της επιτρέπει να απομακρυνθεί από τη θέση του φτωχού και του εξαρτημένου. Όπως σε μια κοινωνία υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, έτσι και στην κοινωνία των κρατών υπάρχουν πλούσια και φτωχά. Χωρίς την ύπαρξη του φτωχού δεν υπάρχει πλούσιος ή για να το θέσουμε αλλιώς, η ύπαρξη του πλούσιου προϋποθέτει την ύπαρξη του φτωχού. Αυτό είναι οργανικό στοιχείο του καπιταλισμού και δεν μπορεί να εξαλειφθεί χωρίς την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής. Αυτή η αλήθεια κρύβεται επιμελώς από τους εκπροσώπους του κεφαλαίου και δυστυχώς και από τους κάθε λογής υποστηρικτές και διαχειριστές της σημερινής οικονομικής κρίσης.

Κι αν ακόμα υποθέσουμε ότι γινόταν κατορθωτή μια τέλεια μεταρρύθμιση των δομών λειτουργίας του ελληνικού κράτους, η κρίση δεν θα μπορούσε να αποφευχθεί. Πολύ απλά, ο καθηγητής

Γιάννης Βαρουφάκης (διδάσκει οικονομική θεωρία και πολιτική οικονομία) γράφει πως «δεν θα ήμασταν το πρώτο ντόμινο ίσως που έπεφτε. Θα ήμασταν το δεύτερο και στην καλύτερη περίπτωση θα ήμασταν το τρίτο. Μην ξεχνάμε ότι οι Ιρλανδοί ήταν μια χώρα υπόδειγμα, μια χώρα με αποτελεσματικό κράτος, με ιδιωτικό τομέα καινοτόμο, με αγορά εργασίας ιδιαίτερα ελαστική, πιο ελαστική δεν γινότανε και παρόλα αυτά βρίσκεται στο ίδιο εδώλιο του κατηγορούμενου δίπλα μας, στην ίδια δίκη, με τις ίδιες κατηγορίες και το ίδιο βάρος χρέους και κρίσης και ύφεσης στους ώμους της».

Η κρίση, λοιπόν, στην Ελλάδα δεν οφείλεται ούτε στην ανοησία των Ελλήνων ούτε στις λειτουργικές αδυναμίες του κράτους - είναι κρίση της ευρωζώνης, είναι το απευθείας προϊόν της

να σωθεί η Ελλάδα και έθεσαν πολλές φορές το δίλημμα, μνημόνιο ή χρεοκοπία. Από τη σκοπιά εξυπηρέτησης των συμφερόντων της αστικής τάξης και του πολύ καλοπληρωμένου και σπάταλου γραφειοκρατικού διευθυντηρίου -που αποφασίζει και κατευθύνει την παραγωγή και δια μέσου αυτής τον τρόπο ζωής των ανθρώπων- πιθανά να έχουν δίκαιο. Για τους εργαζόμενους, όμως, τη νεολαία και τους συνταξιούχους, αύριο για την πλειοψηφία αυτών, είναι πλήρης καταστροφή.

Οι αστοί και οι διαχειριστές του καπιταλισμού επιχειρούν στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο να διατηρήσουν στη ζωή τον καπιταλισμό σε βάρος των αναγκών της ανθρώπινης κοινωνίας. Καταστρέφουν με σύγχρονο τρόπο τις παραγωγικές δυνάμεις και μαζί βέβαια και τον

άνθρωπο που τον έχουν μετατρέψει σε εξάρτημα της παραγωγικής διαδικασίας και τώρα τον πετάνε («άραγε σκέφτηκαν ότι 2,5 εκατομμύρια συνάνθρωποί μας σαν να είναι μπάζα και σκουπίδια είναι σπρωγμένοι και πεταμένοι στο περιθώριο και τα αζήτητα της ζωής εξαιτίας αυτών των πολιτικών;»), ανακοίνωση της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ 12/9/2011).

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται έξω από τη λογική του πώς θα διορθωθεί το καπιταλιστικό

σύστημα. Και το βάρος της ευθύνης είναι στην πλευρά της εργατικής τάξης. Τα στρώματα των εργαζομένων που κτυπήθηκαν λιγότερο ή περισσότερο κι αυτά που θα κτυπηθούν από την κρίση έχουν όλη τη δύναμη με το μέρος τους, αρκεί να οδηγήσουν την σκέψη τους έξω από τα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας και της υποτιθέμενης ελεύθερης οικονομίας της αγοράς. Υπάρχουν σήμερα όλες μα όλες οι δυνατότητες να καλυφθούν πλήρως οι ανάγκες της ανθρωπότητας. Το μόνο εμπόδιο είναι η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής που έχει ως μοναδικό στόχο την αύξηση του ιδιωτικού κέρδους.

Οι εργαζόμενοι μπορούν να συνεχίσουν να εργάζονται και να παράγουν με στόχο την κάλυψη των αναγκών της κοινωνίας, μπορούν να θέσουν τα μέσα παραγωγής στην υπηρεσία της κοινωνίας και να πάψουν οι ίδιοι να είναι υπηρέτες του μηχανισμού παραγωγής.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν άλλη επιλογή από το να εντείνουν τον απεργιακό τους αγώνα ενάντια στην εξουθενωτική πολιτική της κυβέρνησης. Αγώνας που θα πρέπει να κατευθυνθεί στην ενοποίηση των εργαζομένων με απόφαση γενικών συνελεύσεων για συντονισμένες κινητοποιήσεις και απεργίες, με κοινές συλλογικές αποφάσεις των συνδικαλιστικών φορέων.

Η δύναμη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα είναι αρκετά μεγάλη και μπορεί να γίνει τεράστια με τη σύνδεση του αγώνα με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα της Ευρώπης που και αυτό σπρώχνεται στον ίδιο δρόμο.

κρίσης της ονομαζόμενης ελεύθερης οικονομίας της αγοράς. Ως ένας από τους αδύναμους κρίκους στην οικονομική αλυσίδα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, η οικονομία της Ελλάδας δεν άντεξε τα οστικά κύματα της κρίσης -που το Σεπτέμβριο του 2008 ξέσπασε στις ΗΠΑ, την καρδιά του καπιταλισμού- και βυθίστηκε στο φαύλο κύκλο των οικονομικών αδιεξόδων.

Σήμερα, τελεί υπό κηδεμονία της τρόικας, δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα αποπληρωμής του τεράστιου χρέους και βρίσκεται στην ουσία σε κατάσταση πτώχευσης. Αν την κρατούν ακόμα στον αναπνευστήρα είναι γιατί η σύνδεσή της με το τραπεζικό σύστημα της ευρωζώνης αποτελεί πηγή του μεγάλου κινδύνου ανατροφοδότησης της κρίσης σε όλη την ευρωζώνη και κατ' επέκταση στην παγκόσμια οικονομία.

Με τη δανειακή συμφωνία (το μνημόνιο) δεν έλυσαν κανένα απολύτως πρόβλημα και έφεραν την Ελλάδα σε πολύ χειρότερη κατάσταση από όλες τις πλευρές (μαθητές λιποθυμούν λόγω υποσιτισμού, οι αυτοκτονίες αυξήθηκαν κατά 40%). Εξαγόρασαν όμως χρόνο και μετέτρεψαν τη χώρα σε εργαστήριο πειράματος. Δοκιμάζουν πολιτικές και μεθοδολογία, μετρούν αντοχές και αντιδράσεις των διάφορων στρωμάτων των εργαζομένων, μετρούν επιδράσεις που φεύγουν εκτός Ελλάδας. Αναζητούν νέους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων της σημερινής κρίσης που απειλεί με πραγματική κατάρρευση ολόκληρου του οικονομικού συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα.

Λένε πως το μνημόνιο ήταν η μόνη επιλογή για

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Λιτότητα για τους εργαζόμενους, χρηματοδοτήσεις για τις τράπεζες

Κοντά στα 600 δισ. ευρώ έχει υποσχεθεί ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας για την στήριξη οικονομιών της Ευρωζώνης. Ένα ποσό όμως που σύμφωνα με πολλές προβλέψεις είναι αρκετό μόνο για έξι μήνες μέχρι ένα χρόνο. Η πιθανότητα πτώχευσης έξι κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι κάτι που συζητείται. Μεταξύ αυτών και χώρες με μεγάλο βάρος λόγω του μεγέθους τους όπως είναι η Ιταλία και η Ισπανία. Αν όμως μια πιθανή πτώχευση της Ελλάδας και μόνο δημιουργεί αίσθημα πανικού στους ευρωπαϊκούς κύκλους λόγω των επιπτώσεών της στο ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, είναι ανυπολόγιστο αυτό που μπορεί να σημαίνουν διαδοχικές πτωχεύσεις ευρωπαϊκών χωρών.

Ένδειξη των πολύ κακών οικονομικών συνθηκών αλλά και των προοπτικών στην Ευρωζώνη αποτελεί και το γεγονός ότι το ευρώ φθινίζει ακόμα και απέναντι στο δολάριο των ΗΠΑ που στις 2 του Αυγούστου θα κήρυσσαν πτώχευση αν οι Ρεπουμπλικάνοι δεν είχαν συνταχθεί με τους Δημοκρατικούς στην ψήφιση κάποιων κονδυλίων, σώζοντας πολιτικά, προς το παρόν, μια οικονομία που βρίσκεται σε δεινή θέση.

Όσο και αν προσπαθούν πολιτικά πρόσωπα με δηλώσεις να δώσουν κάποια νότα αισιοδοξίας, έχουν αρχίσει σε αυτές τις συνθήκες να ακούγονται για πρώτη φορά συζητήσεις για επιστροφή της Γερμανίας στο Μάρκο. Κάτι που θα αποκτά ολοένα και περισσότερο βάρος σαν προοπτική μέσα στο γενικότερο οικονομικό χάος που αγκαλιάζει την Ευρώπη αλλά και τον κόσμο ολόκληρο. Η διάλυση του ευρώ και η επιστροφή στα παλιά νομίσματα των διαφόρων χωρών αρχίζει να διαγράφεται σαν η ρεαλιστική πολιτική μέσα στα πλαίσια του σημερινού οικονομικού συστήματος. Μια τέτοια κατάληξη θα είναι φυσικά εκτός αυτού το οποίο εύχονται και για το οποίο προσπαθούν τώρα, διατήρηση δηλαδή της Ένωσης και του ευρώ και διάσωση των χωρών με προβλήματα. Αλλά είναι εντελώς μέσα στα πλαίσια της λογικής με την οποία λειτούργησε το καπιταλιστικό σύστημα μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 1929. Λογική που σπρώχνει την κάθε εθνική οικονομία να πάρει μέτρα για δική της προστασία, που εξ ορισμού όμως θα είναι μέτρα ενάντια στις οικονομίες των άλλων. Αυτή την ευχέρεια θα έχουν κρατώντας το δικό τους νόμισμα, που υποτιμώντας το θα μετατρέπουν τα δικά τους προϊόντα σε φτηνότερα σε σχέση με τα ξένα τόσο στην εθνική αγορά όσο και στη διεθνή.

Όπως όμως στα 1929 δεν είχε δυνατότητες μια τέτοια προοπτική έτσι και σήμερα. Ένα μέτρο που σε συνθήκες γενικής ανόδου της Παγκόσμιας οικονομίας μπορεί να βοηθήσει μια χώρα να μαζέψει στα δικά της ταμεία κάποιο από τον πλούτο που δημιουργείται, σε συνθήκες γενικής κρίσης σπρώχνει τους άλλους ακόμα πιο βαθιά σε αυτήν, αναγκάζοντάς τους ταυτόχρονα να ανταποδώσουν τα ίδια.

Ποια προοπτική θα είχε για την ελληνική οικο-

νομία η επιστροφή στη δραχμή και η υποτίμησή της; Ενώ στη θεωρία θα έδινε κάποιο πλεονέκτημα στα ελληνικά προϊόντα και υπηρεσίες σε βάρος των αντίστοιχων προϊόντων και υπηρεσιών των ευρωπαϊκών κρατών, στην πραγματικότητα θα την έφερνε σε σύγκρουση με τα κράτη από των οποίων τη χρηματοδότηση εξαρτάται η διάσωσή της. Θα έσπρωχνε σε ακόμα περισσότερη οικονομική αποδυνάμωση κράτη

μεταξύ των οποίων βρίσκονται άλλα πέντε τουλάχιστον που περιμένουν σειρά για τη δική τους διάσωση από την πτώχευση.

Η λύση της επιστροφής στα παλιά νομίσματα είναι τόσο αδιέξοδη όσο και αναπόφευκτη. Όσο και αν αυτό ακούγεται σαν σχήμα οξύμωρο, αυτά είναι τα αντιφατικά που θα ζούμε μέσα στην επόμενη περίοδο. Αντιφατικά που θα συνάδουν απόλυτα και με την αντίφαση των επίσημων πολιτικών δηλώσεων και της οικονομικής πραγματικότητας. Όπως οι διαβεβαιώσεις για παράδειγμα που τονίζουν την προσήλωση στην πορεία για ακόμα περισσότερη ευρωπαϊκή ενοποίηση, και τις πραγματικότητες της ολοένα αυξανόμενης σύγκρουσης των εθνικών οικονομιών.

Δεν υπάρχει διέξοδος από όπου και αν αντικρίσει κάποιος το ζήτημα. Αυτό είναι η πιο τραγική πραγματικότητα που αναγνώρισε και ο Διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας όταν σε δηλώσεις του στις 11 Οκτωβρίου εντόπιζε ότι η κρίση αρχίζει να γίνεται συστημική. Η κρίση είναι συστημική, όπως και η έλλειψη διεξόδου είναι τέτοια. Τα πολλές δεκάδες τρισε-

κατομμύρια που χρωστούν οι Κεντρικές Τράπεζες του κόσμου και άλλα τόσα οι ιδιωτικές, από μόνα τους δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αναπνοής. Και αποτελούν την πηγή της πιο μεγάλης αντίφασης. Ενώ από τη μια θα έπρεπε να βρεθούν οι τρόποι για την πιο ξέφρενη ανάπτυξη για να υπάρχει ελπίδα αποπληρωμής τους, η ύπαρξή τους επιβάλλει στους καπιταλιστές να ακολουθήσουν την πιο αυστηρή λιτότητα και δημοσιονομική πειθαρχία στη μια χώρα μετά την άλλη σκοτώνοντας κάθε δυνατότητα ανάπτυξης. Κόβουν μεροκάματα, συντάξεις, επιδόματα, χωρίς να μπορούν ταυτόχρονα να αναχαιτίσουν την αύξηση της ανεργίας, να αναπληρώσουν αυτά που κόβουν με καινούργια μεροκάματα έστω και πιο χαμηλά. Αυτό όμως σημαίνει μόνο ένα πράγμα. Μείωση της κατανάλωσης, και συνεπακόλουθα μείωση των επενδύσεων, κλείσιμο εταιρειών και των αποθηκών. Ταμπέλες με ανάρτηση, "Προς ενοικίαση" θα πληθαίνουν, πορεία που θα είναι παράλληλη με ακόμα περισσότερη αύξηση της ανεργίας, με ακόμα περισσότερη συρρίκνωση της οικονομίας. Οι μόνοι που σε αυτή την κρίση επιδοτούνται χωρίς φειδώ είναι οι τράπεζες. Όσα λεφτά χρειάζονται γιατί είναι, τονίζεται, απαραίτητες για την οικονομία. Την ίδια στιγμή όμως κανένας από όσους τις χαρακτηρίζουν απαραίτητες δεν εισηγείται ότι μαζί με τις χρηματοδοτήσεις θα πρέπει να υπάρχουν και όροι. Που να τους επιβάλλουν πού να δανείσουν, πόσα και με ποιο επιτόκιο, να κάνουν δηλαδή αυτό για το οποίο είναι απαραίτητες για την οικονομία. Αν ισχυριστούν ότι μια τέτοια επιβολή δεν μπορεί να σταθεί, διότι δεν το επιτρέπουν τα οικονομικά και μαθηματικά της οικονομίας της αγοράς, η ανάγκη για ύπαρξη κέρδους, να απαντήσουμε ότι τις τράπεζες δεν τις έχουμε για να βγάζουν κέρδος, αλλά για να αιμοδοτούν την οικονομία για να μπορεί να λειτουργεί. Και να τις περάσουμε

στα χέρια του κράτους. Όχι όμως για να τις κάνουμε ακόμα ένα σαθρό, βραδυκίνητο οργανισμό αλλά για να τις κάνουμε πραγματικά κοινωνικό αγαθό. Με συμβούλια από ακαδημαϊκούς, τραπεζικούς υπαλλήλους, συνδικάτα, εκπροσώπους μικρομεσαίων και άλλων επιχειρήσεων.

Η συστημική κρίση και συστημική έλλειψη λύσεων, ενώ αποτελούν βουνά ανυπέρβλητα, μπορούν να ξεπεραστούν με δυο κινήσεις που δεν θα μπορούσε καμιά όμως δεξιά κυβέρνηση να κάνει. Μια που να κάνει τις τράπεζες κοινωνικό αγαθό και μια που να καταργεί το χρέος. Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος. Πάνω σε ευρωπαϊκό κατ' αρχήν επίπεδο θα πρέπει να μελετηθεί ποιοι τομείς και ποιες επιχειρήσεις είναι απαραίτητες για την οικονομία. Όσες είναι αλλά είναι και ταυτόχρονα καταχρεωμένες από την κακή διαχείριση των ιδιοκτητών τους, να περάσουν στα χέρια του κράτους με διαγραφή όλων των χρεών. Και σχεδιασμένα να ξεκινήσουν να παράγουν για τις ευρωπαϊκές σε πρώτο λόγο ανάγκες.

Σωτήρης Βλάχος

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

«Καταλάβετε τη Wall Street»

Μέσα σε συνθήκες ανεργίας που κτύπησε διψήφιο αριθμό, υποαπασχόλησης που κτυπά συνεχώς και περισσότερα νοικοκυριά, αλλά και εξώσεων που έχουν δημιουργήσει εκατομμύρια άστεγους, η αμερικάνικη κοινωνία φαίνεται να αλλάζει με ραγδαίους ρυθμούς αυτό τον τελευταίο καιρό.

Με τη συμπλήρωση τριών χρόνων από την κατάρρευση στην Wall Street, έχουμε τη δημιουργία του κινήματος «Καταλάβετε τη Wall Street». Ενός κινήματος που ξεκίνησε πριν λίγες εβδομάδες από κάποιες εκατοντάδες ανθρώπους με κατασκήνωση μέσα στην Wall Street και που αρχικά δημιούργησε πολλές αμφιβολίες για τις προοπτικές του.

Φαίνεται όμως ότι η αμερικάνικη κοινωνία έχει μαζέψει πολλή «εύφλεκτη ύλη». Κινήσεις του Δημαρχείου της Νέας Υόρκης αλλά και της Αστυνομίας για απομάκρυνση των διαδηλωτών προκάλεσαν αίσθηση σε ολόκληρες τις ΗΠΑ, που γρήγορα μετατράπηκε σε συγκεντρώσεις εκατοντάδων χιλιάδων - που άλλαξαν δεδομένα και σχεδιασμούς και επέβαλαν την παρουσία των διαδηλωτών στο χώρο.

Πιο σημαντικό, όμως, ακόμα και από τις διαστάσεις που παίρνει το κίνημα είναι η, σύμφωνα με

πολλές πηγές και ενδείξεις, παρουσία σε αυτό οργανωμένων τμημάτων της εργατικής τάξης. Τοπικά συνδικάτα συγκοινωνιών, μεταφορών, κτηματομεσιτικών υπηρεσιών, δασκάλων,

επιδοτήσεις από λεφτά των φορολογουμένων, την ίδια στιγμή που η υπόλοιπη κοινωνία βυθίζεται.

Βασικά αιτήματα αποτελούν το σταμάτημα των εξώσεων οικογενειών που μέσα στις συνθήκες δεν μπορούν να πληρώσουν, δουλειές, κοινωνικές υπηρεσίες και αστικές ελευθερίες, με έμφαση τα γκέτο των μαύρων και μεταναστών που θεωρούν ότι γίνονται στόχος του πολέμου των επιχειρήσεων που ξεσκίζουν τις οικογένειες και τη χώρα.

Η ανεργία, οι εξώσεις, η φτώχεια στη μητρόπολη του καπιταλισμού νικούν την κυρίαρχη ιδεολογία του «ελεύθερου ανθρώπου της ελεύθερης αγοράς». Και η αμερικάνικη κοινωνία συμβαδίζει πια με την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο σε αυτό που αρκετά καθαρά ήδη ξεδιπλώνεται σαν παγκόσμιο κίνημα ενάντια στις τράπεζες, ενάντια στο οικονομικό σύστημα.

Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία, πιο πριν ο Αραβικός Κόσμος και τώρα οι ΗΠΑ δεν αποτελούν παρά τα πρώτα δείγματα μιας παγκόσμιας αντίδρασης στα δεινά που προκαλεί η κατάρρευση του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος. Που δυστυχώς ακόμα, όμως, περιορίζεται στο να απαντά σε αδιέξοδα μέτρα των αστών που απλώς επιτείνουν την κρίση, με προτάσεις που δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο.

νοσοκόμων έκαναν αισθητή την παρουσία τους και ένωσαν τη φωνή τους με εκατοντάδες χιλιάδες στο χώρο αλλά και εκατομμύρια στη χώρα που ζητούν τον έλεγχο της Wall Street.

«Είμαστε το 99%», αποτελεί ίσως το πιο χαρακτηριστικό σύνθημα του κινήματος που θεωρεί τις τράπεζες ως τη ρίζα της κρίσης και ταυτόχρονα τους μόνους που όχι μόνο δεν πληρώνουν για αυτήν, αλλά διασώζονται με τρις δολάρια

Στα σκουπίδια το 1/3 της παραγωγής τροφίμων

Πώς γίνεται το ένα έκτο (1/6) σχεδόν του πληθυσμού του πλανήτη (γύρω στο 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι) να λιμοκτονεί, ο μισός πλανήτης (τρία δισεκατομμύρια), να ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας (εισόδημα κάτω από περίπου 40€ το μήνα!) και ταυτόχρονα το ένα τρίτο της παγκόσμιας παραγωγής τροφίμων να καταλήγει στα σκουπίδια;

Σύμφωνα με έρευνα του FAO, κάθε χρόνο 1,3 δισεκατομμύρια τόνοι τροφίμων (το 1/3 της συνολικής παραγωγής) καταλήγουν στα σκουπίδια! Αυτό συμβαίνει την ίδια στιγμή που η συνολική παραγωγή ειδών διατροφής των χωρών της υποσαχάριας Αφρικής, ανέρχεται σε 230 εκατομμύρια τόνους. Οι εταιρείες των τροφίμων δεν ασχολούνται με αυτό το πρόβλημα - δεν τις ενδιαφέρει. Αυτό που τις ενδιαφέρει είναι η περαιτέρω αύξηση της παραγωγής τροφίμων, γιατί από εκεί αντλούν τα κέρδη τους.

Ιδιαίτερα όταν το περιβάλλον του πλανήτη εκπέμπει σήμα κινδύνου, λόγω της κατάχρησης (από αυτές τις ίδιες εταιρείες και τις κυβερνήσεις) των δυνατοτήτων που μας παρέχει η φύση. Κι ακόμα περισσότερο όταν στο όνομα της αύξησης της παραγωγής τροφίμων, για να αντιμετωπιστεί υποτίθεται η πείνα, οι πολυεθνικές στρέφονται στα μεταλλασμένα τα οποία δεν αποτελούν τίποτα άλλο από τη μετατροπή των ανθρώπων σε πειραματό-

ζωα, με συνέπειες που θα αποκαλυφθούν σε 10, 20, ή 30 χρόνια - όταν δηλαδή θα είναι πολύ αργά.

Ωστόσο, για τους «σοφούς» των αγορών, η

ευθύνη και πάλι βρίσκεται κάπου μακριά από τους ίδιους: Οι καταναλωτές στις ανεπτυγμένες χώρες, είναι υποτίθεται ασυνείδητοι και αγοράζουν πολύ μεγαλύτερες ποσότητες τροφίμων από αυτές που πραγματικά χρειάζονται. Έτσι τελικά τα τρόφιμα πετιούνται, ενώ ένα μεγάλο

κομμάτι του παγκόσμιου πληθυσμού πεινά.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, (και πάλι σύμφωνα με στοιχεία του FAO) ένα πολύ σημαντικό ποσοστό των «άχρηστων» τροφίμων, όχι απλά δεν φτάνει στο καλάθι του «άπληστου» καταναλωτή, αλλά ούτε καν στο ράφι του super market, γιατί δεν ανταποκρίνεται στις αισθητικές προδιαγραφές όσων αποφασίζουν τι μπορεί και τι δεν μπορεί να πωληθεί. Μια ντομάτα π.χ. οφείλει να είναι ολόστρόγγυλη και κατακόκκινη. Οτιδήποτε άλλο, από τη στιγμή που απομακρύνεται από το «πρότυπο», δεν αξίζει ούτε καν να χαριστεί, ή να γίνει λίπασμα.

Και για να ολοκληρωθεί η παράνοια, την ώρα που συμβαίνουν όλα τα πιο πάνω, τεράστιες δασικές εκτάσεις αποψιλώνονται, ώστε να μετατραπούν σε χωράφια για την καλλιέργεια φυτών που προορίζονται για την παραγωγή βιοκαυσίμων.

Όσο τα τρόφιμα αποτελούν αντικείμενο κερδοσκοπίας, όσο οι αγορές και τα χρηματιστήρια μπορούν να παίξουν με τις τιμές των αγροτικών προϊόντων, όσο τα κριτήρια για το τι μπορεί και τι δεν μπορεί να φτάσει στο

πίατο μας δεν είναι η ασφάλεια ή η θρεπτική του αξία, αλλά το κατά πόσο ανταποκρίνεται σε ένα πολύ συγκεκριμένο μοντέλο που να υπηρετεί καλύτερα την κερδοσκοπία των πολυεθνικών των τροφίμων, τόσο ο παραλογισμός θα διαιωνίζεται.

Hristofyas Hükümeti Kuşatma Altında

Poliviu tarafından sunulan inceleme sonucunun ardından, Dimitris Hristofyas Hükümeti daha önce hiç olmadığı derecede yönetimin geri kalanınca izole edilmiş bir konuma getirilmiştir. Mari'deki patlamadan çok daha önce başlayan hükümeti devirme kampanyası, Poliviu'nun inceleme sonucu raporu ile Cumhurbaşkanı'nın istifasının talebi ahlaki bir temele oturtulmuş oluyordu. Nasılsa, Poliviu'yu göreve getiren Hristofyas'tı ve Hristofyas inceleme sonucuna bizzat saygı duyacağını, sonuçtan çıkacak tüm sorumluluğu üstleneceğini beyan ediyordu. Şimdi ise, istifa etmeyi reddetmesi önemli bir taviz ve sözünde durmadığının bir göstergesi olarak algılanmakta.

Dimitris Hristofyas'ın önceden kestiremediği şey siyasetteki adaletin ne derecede boyunduruk altında bulunduğuydü. Böylece, inanılmaz bir

sırasında takınmış olduğu tavır ölçüyü ne kadar kaçırdığının, "öfkeli" sürüsünün takdirini kazanmanın onun için ne derece önemli olduğunun bir göstergesidir.

Yine aynı inceleme sonucunda, bir taraftan siyasi yönetime sorumluluk yüklemeye hazırlanırken (sadece kurumsal değil, kişisel boyutta sorumluluk da sözkonusudur), aslında ordunun yönetimini kurtarmak için elinden geleni yapmaktadır. Bütün sorumlulukları Hristofyas etrafında toplamak gibi bir mantık izlerken, esas sorumluların konteynırların muhafazası sırasında en temel askeri kuralları dahi görmezden gelmesinden gocunmamıştır. Bir tarafta bütün sorumluluğu Hristofyas'a yüklemeye hazırken, konteynırların Milli Muhafız Ordusu malzemeleri arasına dahil edilmediği bahanesiyle orduyu temize çıkarmaktadır.

Ne var ki, göz boyama çabalarında o kadar aşırıya kaçmıştır ki, istifayı reddederken Dimitris Hristofyas'ı neredeyse haklı çıkarmaktadır. İnceleme sonucunu basın önünde sunarken kurmuş olduğu tiyatro sahnesi, Cumhurbaşkanı'nın sorumluluklarına defalarca değinmesi gibi dikkat çekici noktalar Poliviu'nun esas niyeti hakkında kuşkuya yer bırakmamaktadır. Aslında, görünen o ki,

saflıkla, Mari'deki patlama olayını araştırması için kendini "tanınmış bir hukukçuya" teslim etti. Muhalefetin yaratmış olduğu histeri karşısında haklılığından o kadar emindi ki, aslında gayet bilindik olan siyasi eğilimleri karşısında hiçbir araştırma yapmadan Poliviu'ya son sözü söyleme hakkını tanıdı. Bu da yetmezmiş gibi, kurumsal olarak hiçbir yükümlülüğü olmaksızın, Poliviu'ya kendisini yargılama hakkı tanıdı. Aksine, bu tür bir girişim aslında cumhurbaşkanlığı kurumunun değerini önemli ölçüde düşürmekte, itibarını azaltmaktadır.

Daha düne kadar kimsenin tanımadığı Poliviu, bu fırsatı kaçırmak istemedi. Herkes incelemesinin sonucunu beklerken, birazcık günaha girmekten alıkoyamadı kendini: Hristofyas'ı linç etmek isteyen sürüyü fark etti ve onların liderliğine soyunmaya karar verdi. Hristofyas için "Derhal çarımha gerilsin" diye bağırarak kalabalık karşısında "günah benden gitti" demekle kalmadı, bu sürüye kendi sesini de ekledi. Aferez talebine başkalarının da ortak olmasını engellemek içinse inceleme sonucuna partiler ve siyasetin yozlaşmasını yargılayan birkaç satır da serpiştirmeyi uygun gördü.

Poliviu da herkes gibi kendi şöhret anlarını yaşamıştır. Önüne çıktığını sandığı fırsatlardan gözleri kamaşmış bir şekilde, bir zamanlar tutumundan ötürü suçladığı partiler gibi tutum takınmaya başladı. İfade verme süreci sırasında kurban yakınlarını fotoğraflarla birlikte Hristofyas'ın karşısında salona almasındaki bayağılık, Cumhurbaşkanı'na hakaret edilmesine tahammül etmesi ve bizzat kendisinin Hristofyas'ın ifadesi

inceleme sonucunun, gerçeğin araştırılmasıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Tam aksine, bu incelemeyle Hristofyas'ın istifa talebinin yasal bir zemine oturtulması hedeflenmekteydi.

Peki, Hristofyas, muhalefetin istifa etmesi yönündeki baskısına daha ne kadar dayanabilir? Muhalefettekilerin çığırkanlıklarına rağmen, Anayasa, Cumhurbaşkanı'nın devrilmesine olanak tanımamaktadır. Bununla birlikte, Meclis, Hükümet'in işlevlerini engelleme hakkına sahiptir. Bu haklardan en önemlisi de bütçe aleyhinde oy kullanma olanağıdır. Durumun o noktaya varması halinde – ki bu hiç de olağan dışı görünmüyor – Kıbrıs'ta ilk kez büyük bir kriz patlak verecektir. Bunun sonuçları ise Meclis ya da mahkemeler tarafından değil, vatandaşın vicdanı tarafından yargılanacaktır. Hristofyas'ın hem ekonomi, hem de özellikle Kıbrıs sorunu alanında bir çıkış sunabileceğine dair insanları ikna etmesi halinde kimse onu yerinden edemez. Ancak, muhalefetin bu ülkedeki tüm kötülüklerin ana kaynağının Hristofyas olduğu konusunda baskın çıkması halindeyse, sol, öngörülemez bir birtakım sonuçlarla birlikte büyük bir darbe alacaktır.

Tam da bu sebeptendir ki, Dimitris Hristofyas, Kıbrıs sorunu üzerinde çalışmaktan vazgeçmemeli, cesaretle çözüm ihtimali üzerinde ikna edici güce sahip yeni açılımlara doğru ilerlemelidir. Eroğlu'nun seçilmesinin ardından Kıbrıs Türk siyaset sahnesinin gittikçe hırçınlaşmasına rağmen, çözüme dair saldırgan bir siyaset Kıbrıslı Türklerin kazanılmasına ve olumlu gelişmelere yardımcı olabilir.

KAROS AŞAĞI PİRGO MUHTAR ADAYI

Aşağı Pirgo muhtarlık seçimlerine adaylığını koyan Andreas Karos'un resmi olarak AKEL tarafından destekleneceği kesinleşmiştir.

Bu adaylık bölge için olduğu kadar, Andreas Karos'un son 6 yıldır temsil ettikleri açısından da daha geniş bir çapta önem taşımaktadır.

2006 yılı Mart ayında, Aşağı Pirgo kahvehanesinde, Yeşilirmak Geçiş Kapısının Açılması İçin İki Toplumlu Pirgo – Limnidi Konseyi oluşturulduğu zaman, Andreas Karos, Pirgo Konseyi'nin başkanlığını üstlenmişti. Sözkonusu konsey, hali hazırda İki Toplumlu bir İnisiyatif olarak oluşturulan Ledra Konseyi'ni de sarmalıyordu.

Başkanlığı üstlendiği o andan itibaren, Andreas Karos, hem diğer iki konsey çalışanları, hem de Erenköy, Lefke, Apliku – Kambu Stakistra gibi süreç içinde oluşturulan diğer konsey çalışanlarıyla birarada durmaksızın çalışmıştı.

Andreas Karos, süreç içinde, sınır kapılarının açılması hedefi doğrultusunda kayda değer bir tutarlılık sergilemiştir. Benimsemiş olduğu milliyetçilik karşıtı söylem Kıbrıs sorununun sorumluluğunu her iki toplumun da milliyetçi güçlerine yüklemiş, asla bir topluma diğerinden daha fazla sorumluluk bindirmemiş, milliyetçi yaklaşımların çıkmazlarının farkında olan birçok Kıbrıslı Rum'u kazanmayı başarmıştır. Bu çıkmazlar, tabii, Geçiş Kapılarının açılması çabaları sürecinde daha etkili bir şekilde ifade edilmekteydi. Herşeyden önemlisiyse, geçiş kapısının açılmasından başlayıp onun da ötesine yayılan birtakım ortak hedefleri benimseyen bir Kıbrıslı Rum'un dürüstçe, kendileriyle birlikte mücadele ettiğini gören yüzlerce, binlerce Kıbrıslı Türk'ün kalbini kazanmış olmasıdır. Yeşilirmak'tan Lefke'ye, hatta daha da ötelere kadar, Andreas Karos, mücadeleyi, Kıbrıslı Türklerle Kıbrıslı Rumların ortak gelecek ve ortak vatan için verdikleri ortak mücadeleyi sembolize etmektedir.

En önemlisi, Andreas Karos'un muhtarlık seçimlerinden galibiyetle ayrılması, Kıbrıslı Türklerin çözümü destekleyen güçlerine Kıbrıs Rum toplumunda halen daha eveyip gevelemeden, cesurca, milli ve dini kökeninden bağımsız olarak tüm vatandaşlarının eşit olacağı bir Kıbrıs için mücadele eden güçlerin halen var olduğu mesajını verecektir. İçinde bulunduğumuz dönemde, Eroğlu ve Kıbrıs Türk toplumundaki retçi kesimi ciddi bir şekilde sarsacak ve çözüm sürecine yeniden umut kazandıracak tek mesaj kanımızca budur.

“Ekonomik kriz var” gerekçesiyle kamu çalışanlarında kesintiler, zamlar ve çalışma yaşamına ilişkin hayati daha fazla zorlaştıran değişiklikler sürüyor. Kıbrısın kuzeyinde hükümet edenler TC devletinin gelmiş geçmiş en beceriksiz kuklaları oldular. “Sendikal Platform” ve muhalefet partileri düzenledikleri protesto eylemleriyle direnişi yükseltiyorlar...

Κυβέρνηση υπό πολιορκία

Π Με το πόρισμα Πολυβίου η Κυβέρνηση του Δημήτρη Χριστόφια έφτασε στο μέγιστο σημείο της απομόνωσής-της από την υπόλοιπη πολιτική ηγεσία. Η εκστρατεία για την ανατροπή-της, που άρχισε πολύ πριν την έκρηξη στο Μαρί, βρήκε στο πόρισμα Πολυβίου το ηθικό έρεισμα για την απαίτηση παραίτησης του Προέδρου. Στο κάτω-κάτω, ο ίδιος ο Χριστόφιας διόρισε τον Πολυβίου, ο Χριστόφιας και το Ακέλ σύστηναν αναμονή μέχρι την έκδοση του πορίσματος, ο ίδιος ο Χριστόφιας διαβεβαίωνε πως θα σεβόταν το πόρισμα και θα αναλάμβανε οποιεσδήποτε ευθύνες προέκυπταν. Η άρνησή-του να παραιτηθεί αποτελεί σημαντική υπαναχώρηση και αθέτηση υπόσχεσης.

Αυτό που δεν μπόρεσε να προβλέψει ο Δημήτρης Χριστόφιας ήταν το μέγεθος της υποτέλειας της δικαιοσύνης στην πολιτική. Με απίστευτη αφέλεια εμπιστεύτηκε έναν «έγκριτο νομικό» να διερευνήσει την υπόθεση της έκρηξης στο Μαρί. Τόσο σίγουρος ήταν για το δικό-του δίκιο απέναντι στην υστερία της αντιπολίτευσης που διάλεξε τον κ. Πολυβίου χωρίς να διερευνήσει καν τις πολιτικές φιλοδοξίες του ίδιου, που ήταν ευρέως γνωστές και τον διάλεξε σαν μοναδικό κριτή των πάντων. Σαν να μην έφτανε αυτό, έθεσε τον εαυτό-του στην κρίση του κ. Πολυβίου χωρίς να έχει καμιά θεσμική υποχρέωση να το κάμει. Αντίθετα, κάτι τέτοιο αποτελεί σημαντική υποβάθμιση του θεσμού της Προεδρίας και μείωση του κύρους-της.

Ο κ. Πολυβίου, άγνωστος μέχρι χτες, είδε την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν και την άρπαξε. Με την κοινωνία ολόκληρη να περιμένει το πόρισμά-του, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό: είδε την αγέλη λιντσαρίσματος του Χριστόφια και αποφάσισε να μπει στην ηγεσία-της. Με το πλήθος να φωνάζει «άρων, άρον

σταύρωσον αυτόν» δεν περιορίστηκε στο να νίψει τας χείρας-του, μα πρόσθεσε και τη δική-του φωνή. Και για να αποκλείσει και οποιονδήποτε άλλο από τη διεκδίκηση δαφνών για τη σταύρωση, έριξε και δυο-τρεις καταδικαστικές αράδες για τη διαφθορά των κομμάτων και της πολιτικής.

Ο κ. Πολυβίου είχε τη στιγμή της δόξας-του. Θαμπωμένος ωστόσο από τις προοπτικές που νόμιζε ότι ανοίγονταν μπροστά-του, συμπεριφέρθηκε με τον τρόπο που κατηγορούσε τα κόμματα ότι συμπεριφέρονταν. Η χυδαιότητα να επιτρέψει την παρουσία των συγγενών των θυμάτων με φωτογραφίες των νεκρών απέναντι στον Χριστόφια κατά την κατάθεσή-του, η ανοχή-του μπροστά στην εξύβριση του Προέδρου, η συμπεριφορά του ίδιου κατά τη διάρκεια της κατάθεσης Χριστόφια δείχνουν πόσο έχασε το μέτρο, πόσο πιο σημαντική ήταν γι' αυτόν η αναγνώρισή-του από την αγέλη των «αγανακτισμένων» παρά η δικαιοσύνη.

Στο ίδιο το πόρισμα, ενώ είναι έτοιμος να αποδώσει ευθύνες στην πολιτική ηγεσία (και πρωτόγνωρα όχι μόνο θεσμικές αλλά και προσωπικές) προσπαθεί με κάθε τρόπο να περιοίσει την στρατιωτική ηγεσία. Ακολουθώντας τη λογική της επικέντρωσης των ευθυνών στον Χριστόφια δεν τον ενοχλεί καθόλου πως οι καθ' ύλην υπεύθυνοι για την ασφαλή φύλαξη του φορτίου αγνόησαν ακόμα και τους πιο απλούς κανονισμούς του στρατού. Είναι έτοιμος να αποδώσει και να υπαινιχτεί ευθύνες για τον Χριστόφια, αλλά απαλλάσσει τον στρατό με τη δικαιολογία ότι το φορτίο δεν ήταν ενταγμένο στο υλικό της Εθνικής Φρουράς.

Ωστόσο, στην προσπάθειά-του για εντυπωσιασμό το παράκαμε σε τέτοιο βαθμό που αφήνει τον Δημήτρη Χριστόφια δικαιωμένο στην άρνησή-του για παραίτηση. Το θεατρικό σκηνικό

που έστησε στη δημοσιογραφική παρουσίαση του πορίσματος, η επανάληψη ξανά και ξανά της αναφοράς στις ευθύνες του Προέδρου δεν άφησαν καμιά αμφιβολία για τις προθέσεις του κ. Πολυβίου. Το πόρισμα δεν είχε καμιά σχέση με την προσπάθεια διερεύνησης της αλήθειας: είχε στόχο τη νομιμοποίηση της απαίτησης για παραίτηση του Χριστόφια.

Πόσο μπορεί να αντέξει ο Χριστόφιας την πίεση της αντιπολίτευσης για παραίτηση; Παρά τις φωνασκίες των αντιπολιτευομένων κομμάτων, το Σύνταγμα δεν δίνει τη δυνατότητα ανατροπής του Προέδρου. Ωστόσο, η Βουλή μπορεί να μπλοκάρει τις λειτουργίες της Κυβέρνησης, με κορυφαία δυνατότητα την καταψήφιση του προϋπολογισμού. Αν τα πράγματα φτάσουν μέχρι εκεί, κάτι που φαίνεται πολύ πιθανόν, η κρίση θα είναι πρωτόγνωρη για την Κύπρο. Το αποτέλεσμα θα κριθεί όχι στη Βουλή ή τα δικαστήρια αλλά στις ψυχές των ανθρώπων. Αν ο Χριστόφιας μπορέσει να πείσει τον κόσμο ότι μπορεί να προσφέρει διέξοδο, τόσο στην οικονομία αλλά κύρια στο Κυπριακό, δεν υπάρχει τρόπος να ανατραπεί. Αν αντίθετα η αντιπολίτευση πείσει πως ο Χριστόφιας είναι ο κύριος αίτιος όλων των δεινών αυτού του τόπου, η Αριστερά θα δεχτεί ένα καίριο πλήγμα με απρόβλεπτες συνέπειες.

Είναι γι' αυτό που ο Δημήτρης Χριστόφιας όχι μόνο δεν πρέπει να εγκαταλείψει την πολιτική-του στο Κυπριακό, αλλά πρέπει με τόλμη να προχωρήσει σε νέα ανοίγματα που να πείσουν για τη δυνατότητα λύσης. Παρά την σκλήρυνση της πολιτικής των Τουρκοκυπρίων μετά την εκλογή Ερογλου, μια επιθετική πολιτική για τη λύση μπορεί να κερδίσει τους Τουρκοκύπριους και να προκαλέσει θετικές εξελίξεις.

ΛΙΒΥΗ

Εικόνες από τη Βαγδάτη

Ενώ η εξέγερση στην ευρύτερη περιοχή είναι αναντίρρητο γεγονός, τα γεγονότα στη Λιβύη δημιουργούν την αίσθηση ότι κάτι άλλο συνέβη εκεί. Η εικόνα με το νεαρό που βγήκε στο γυαλί και είπε ότι αυτός και οι υπόλοιποι νέοι της χώρας θα κτίσουν σε 40 μέρες ό,τι ο Καντάφι χαλούσε για 40 χρόνια, φάνηκε τόσο σκηνοθετημένη όσο και οι τηλεοπτικές εικόνες από τη Βαγδάτη τότε... αν θυμάται κανείς. Βέβαια, ο βίαιος και δραματικός θάνατος του Καντάφι ήρθε να σφραγίσει μόνιμα και τελεσίδικα το τέλος μιας εποχής. Η συμμετοχή της Δύσης με τους εμπειρογνώμονες, τους πολεμικούς συμβούλους, τον πακτωλό όπλων και πολεμοφοδίων, τα αεροπλάνα που βομβάρδιζαν και τη σπουδή των Ευρωπαίων λεηλατών του ενεργειακού πλούτου να στηρίξουν το ετερόκλητο πλήθος φυλετικών ηγετίσκων δημιούργησαν μια γκροτέσκα πραγματικότητα που πόρρω απέχει από του να χαρακτηρίσει κάποιος το όλο κουλουβάχατο ως φυσιολογική εξέγερση.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα τοπικιστικά συμφέροντα και πάθη έχουν τόσο πολύ οξυνθεί που μια Λιβύη όπως αυτή που γνωρίζαμε είναι κομμάτι δύσκολο να ανατείλει ξανά, εκτός κι αν ο πλούτος της χώρας κατανεμηθεί με τρόπο που να ικανοποιεί τους προανατολισμούς των διαφόρων μικρών ηγετών και των υποστηρικτών τους. Αφού, βεβαίως, το μέγιστο μέρος του πακτωλού ρεύσει προς τις στέρνες των Ευρωπαίων λεηλατών των υλών ενέργειας.

Τον Φλεβάρη του 2011, η εξέγερση που σάρωσε τη Βόρεια Αφρική, έφτασε στη Λιβύη. Η λιβυκή εξέγερση ξαπλώθηκε σχετικά γρήγορα από τη Βεγγάζη στην Τρίπολη και το καθεστώς απάντησε με πρωτοφανή βία και καταστολή. Και πάλιν σχετικά σύντομα οι εξεγερμένοι κατάφεραν να συντονιστούν και να παρουσιάσουν κάτι που έμοιαζε με μεταβατική κυβέρνηση, μια υποτυπώδη πολιτοφυλακή-είδος στρατού και να αντιπαρατεθούν στα μάτια των δυτικών δυνάμεων ως ο οργανωμένος αντίπαλος του καθεστώτος του Καντάφι.

Οι δυνάμεις του Καντάφι με ολομέτωπη επίθεση πήραν το πάνω χέρι σχεδόν μέσα σε μια βδομάδα. Το πιθανότερο αποτέλεσμα θα ήταν η ολοκληρωτική ήττα αυτής της εξέγερσης αν ω του θαύματος δεν συνέβαινε αυτό που δεν συνέβη σε καμιά από τις εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο και τη Βόρεια Αφρική. Η αλληλεγγύη της Δύσης υπό τη μορφή της νατοϊκής ομπρέλας προστασίας, με βομβαρδισμούς αεροπορικούς ή άλλους, στρατιωτικούς συμβούλους, όπλα, πολεμοφόδια και ό,τι άλλο μπο-

λέστηκε.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ως προς το ποιος ήταν ο Καντάφι, όπως δεν υπήρξε αμφιβολία για το ποιος ήταν ο Χουσεΐν ή ο Μουμπάρακ ή ο οποιοσδήποτε άλλος αιμοσταγής και διεφθαρμένος δικτάτορας, ισόβιος πρόεδρος ή κοινοβουλευτικά εκλεγμένος παρόμοιος συνάδελφος των προαναφερθέντων.

Η Λιβύη πριν τον Καντάφι ήταν μια κλασική περίπτωση πρώην αποικίας όπου τίποτε δεν λειτουργούσε, τίποτε δεν υπήρχε παρά μόνο η χλιδή για τη βασιλική οικογένεια. Στα 40 περίπου χρόνια που εξουσίασε τη χώρα, δημιούργησε σοβαρές υποδομές ανάπτυξης, υπηρεσίες, καλλιέργησε την έρημο αφού έφτιαξε έργα άρδευσης, ύδρευσε όλες τις κατοικημένες περιοχές και τελευταία βρισκόταν σε πορεία ολοκλήρωσης ένα μεγαλεπήβολο έργο κατασκευής ενός τεράστιου αγωγού νερού, μεγέθους ποταμού, με στόχο τη μετατροπή μεγάλου μέρους της ερήμου σε καλλιεργήσιμη γη. Εκπαιδεία, πανεπιστήμια, νοσοκομεία, οι Λίβυοι έκτιζαν τα σπίτια τους με κρατικά λεφτά, και γενικά χρησιμοποίησε τα εισοδήματα από τους πόρους της χώρας με έναν τρόπο που ήταν καλύτερος από αυτόν που

και ακριβώς επειδή λειτουργούσε διαφορετικά οι δυτικοί δεν μπορούσαν να έχουν άμεση και απρόσκοπτη πρόσβαση στον πετρελαϊκό πλούτο της χώρας. Η διεστραμμένη του μεγαλομανία και η αίσθηση της παντοδυναμίας που θεωρούσε ότι απολάμβανε τον έκαναν να ασκεί μια διεθνή πολιτική που ήταν τραγική. Οι χαμογελαστοί δυτικοί λεηλάτες του κοινωνικού μόχθου και των πόρων του πλανήτη δεν ήταν δυνατό να αφήνουν αιώνια στα χέρια του Καντάφι το 2% του παγκόσμιου πετρελαϊκού αποθέματος.

Η εξέγερση στη Βόρεια Αφρική τούς φάνηκε θείο δώρο. Την εκμεταλλεύτηκαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και τώρα τρίβουν τα χέρια. Το ίδιο περίπου πράγμα έκαναν και στο Ιράκ. Τα αποτελέσματα είναι πασιφανή. Ενώ στην Αίγυπτο περίμεναν να πέσει από τη μαζική εξέγερση ο Μουμπάρακ για να αρθρώσουν κάποιου είδους λόγο, στην περίπτωση της Λιβύης βοήθησαν ενεργά στην πτώση του καθεστώτος δένοντας έτσι τους τοπικούς ηγέτες στο άρμα της εκμετάλλευσης των πόρων της Λιβύης.

Στο μεταξύ, ακόμη ουσιαστικά δεν μπορούμε να μιλάμε για κυβέρνηση αφού αυτό το μεταβατικό μόρφωμα συζητά ψάχνοντας να βρει μια φόρμουλα σχηματισμού κυβέρνησης που θα ικανοποιεί όλους τους ηγετίσκους και πολέμαρχους έτσι ώστε να επέλθει κάποιου είδους ομαλότητα για να δούμε προς τα πού θα πάει η χώρα, κι αν θα μείνει κάτι έστω από τον πλούτο και για τους Λίβυους. Μέσα σε αυτή τη ρευστότητα κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για το τι θα φέρει η επόμενη μέρα. Η εξέγερση, που έστω και με τη βοήθεια του ΝΑΤΟ έστειλε τον Καντάφι να συναντήσει τον Σαντάμ Χουσεΐν, μπορεί να έχει αποτυπωθεί ανεξίτηλα στα μυαλά των Λίβυων και βλέποντας στο άμεσο μέλλον ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά για αυτούς ίσως επαναλάβουν το εγχείρημα ακόμη και χωρίς βοήθεια.

Η εξέγερση στη Βόρεια Αφρική και τον αραβικό κόσμο είναι ένα πρωτόγνωρο γεγονός που δεν έχει τελειώσει. Είδαμε μονάχα την πρώτη πράξη του κοινωνικού δράματος που βρίσκεται σε εξέλιξη. Η παγκόσμια και βαθιά δομική οικονομική κρίση συνεπικουρεί την κοινωνική αναμόχλευση και ενισχύει τη δημιουργία ταξικού μετώπου, έστω και στη θολή του μορφή τώρα στις αρχές. Το νεκροζώντανο σώμα του απεχθούς νεοφιλελευθερισμού έσπειρε ανέμους και τώρα που αρχίζει η περίοδος συγκομιδής των καρπών θα θερίσει θύελλες, όχι μόνο στον αραβικό κόσμο αλλά παντού.

Χρίστος Βούδας

ρεί να φανταστεί κανείς, που υλοποιήθηκε στις 19 του Μάρτη, μετά από απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών. Η κατάσταση άλλαξε άρδην και μέσα σε περίπου 8 μήνες το κανταφικό καθεστώς κατέρρευσε, ενώ ο Καντάφι εκτε-

χρησιμοποιούν άλλα καθεστώτα. Ο ηγεμονισμός του, όμως, που θυμίζει κατά ένα ελάχιστο τρόπο τους πανίσχυρους αναγεννησιακούς ηγεμόνες στην Ιταλία, η καταφυγή του στην απλή και ωμή βία, και η διαφθορά τον κατέστησαν μισητό. Την ίδια στιγμή

Η αποκάλυψη του προκαθήμενου!

Μπαίνει μπροστά μας ένα επίμονο ερώτημα: Μπορεί να προκύψει αστικοδημοκρατικός εκσυγχρονισμός της κυπριακής κοινωνίας μέσα από ένα δημοκρατικό διάλογο και ήπιες πολιτικές διεργασίες; Μπορούν οι παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις και το αστικό κράτος να επιφέρουν τομές που έστω και αργά να μας κατατάξουν ανάμεσα στις σύγχρονες κοινωνίες όπου ο λόγος, η ορθολογική σκέψη και σύγχρονες αντιλήψεις να κυριαρχούν πάνω στις αντιδραστικές έως και μεσαιωνικές αντιλήψεις που επικρατούν σε μεγάλο εύρος των σύγχρονων ζητημάτων; Από την παιδεία μέχρι την οικονομία, την τέχνη μέχρι το μεταναστευτικό.

Καθοριστικό θα ήταν, όμως, να μπορούσε να προκύψει διαχωρισμός Εκκλησίας - Κράτους. Εντούτοις, υπάρχει μια ιδιότυπη υποταγή σε μια φανταστική ελληνοχριστιανική εξουσία με πραγματικές όμως οικονομικο-πολιτικές διαστάσεις που προκλητικά επιδρούν σε πολλές κοινωνικές εκφάνσεις. Πακέτο με τα πιο πάνω ο ίδιος ο προκαθήμενος της Εκκλησίας που λειτουργεί ούτε λίγο ούτε πολύ σαν Οθωμανός σουλτάνος, θέλοντας να μας καταστήσει θεοκρατικού τύπου δημοκρατία.

Μια από τις πολλές προκλητικές δραστηριότητες του επικεφαλής της Εκκλησίας της ευρωπαϊκής Κύπρου, ήταν όταν, μιλώντας σε ομάδα νέων απ' όλα, -μίσση μου- τα κοινωνικά στρώματα, αποκάλυψε τις επιδιώξεις του για τις προεδρικές εκλογές, λέγοντας ότι μέσα από μεγάλη δημοσκοπήση με

κάλη, στην οποία θα λάβουν μέρος περί τις 10 χιλιάδες πολίτες, θα επιδιώξει να δοθεί «χρίσμα» σε υποψήφιο. Σύμφωνα με τους σχεδιασμούς του Αρχιεπισκόπου, στη δημοσκόπηση θα προτείνονται πέντε μέχρι δέκα εν δυνάμει υποψήφιοι, οι

οποίοι θα έχουν επιλεγεί ύστερα από διαβούλευση του ίδιου με «τους πολιτικούς και με άλλους που έχουν κάποιο εκτόπισμα».

Έπειτα, σε μια προσπάθεια παρέμβασής του στην εκπαιδευτική πολιτική του κράτους, κάλεσε σε σύναξη στην Αρχιεπισκοπή και μάλιστα εν ώρα εργασίας, τους διευθυντές των σχολείων Δημοτικής και Μέσης Εκπαίδευσης. Σκοπός του να ενημερώσει τους διευθυντές «για τη σειρά ομιλιών που θα γίνουν επί μηνιαίας βάσεως, στα πλαίσια των ετήσιων Σεμιναρίων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής

Κύπρου, κάτω από το γενικό τίτλο «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ». Δεν είναι τυχαίο που με την Αρχιεπισκοπή συναγελάζονται κάθε λογής φασιστοειδή και καιροσκοπικά υποκείμενα.

Είναι φανερό ότι ως λαός με τη μαζικότητά μας και τις επαναστατικές ιδέες που πρέπει να ανακαλύψουμε και να διαδώσουμε, μπορούμε να έχουμε απεριόριστες δυνάμεις να αντισταθούμε σε κάθε επιβολή και συνέχιση της καταπίεσης στην οποία θέλουν να μας υποβάλλουν οι κάθε λογής σωτήρες της ψυχής μας και οδοστρωτήρες της σκέψης μας.

Η Εκκλησία ως φορέας των φεουδαρχικών σχέσεων κρατιέται χέρι με χέρι μαζί με το κεφαλαίο που τη χρειάζεται, γιατί ποτέ δεν μπόρεσε να επιτελέσει τα δημοκρατικά του καθήκοντα και ποτέ δεν εμπιστεύτηκε τις μάζες για να εκσυγχρονίσει την κοινωνία, διότι έτσι θα έσπαζε τις σχέσεις ωμής καταπίεσης και εκμετάλλευσης που εγκαθίδρυσαν αντάμα με τους ρασοφόρους κατά τις αποικιακές καταβολές της ιστορίας μας.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, ήπιος δρόμος και διάλογοι για να προχωρήσει και να προοδεύσει καμία κοινωνία. Υπάρχει μόνο ο δρόμος της μαζικής δράσης που θα γεννήσει τις ιδέες και τις νέες δομές για να χριστούν εξ υπαρχής θεσμοί και θέσμια, όπου κανένας επίσκοπος η κοτζαμπάσης δεν θα διανοείται να μας περάσει τα συμφέροντά του.

Χάρης Καλαποδάς

Ε.Φ.: Καταφύγιο του ψευδοπατριωτισμού

Η έκρηξη στο Μαρί και η συζήτηση περί των ευθυνών ή όχι των στρατιωτικών που εμπλέκονταν στην υπόθεση, έφερε ξανά στο προσκήνιο το κεφαλαίο Εθνική Φρουρά και εξοπλισμοί. Και όπως ήταν φυσικό ακούστηκαν για μια ακόμη φορά οι ιαχές των κάθε λογής πατριωτών υπέρ της περαιτέρω ενίσχυσης της αμυντικής θωράκισης, αναδιοργάνωσης των υποδομών, του αξιόμαχου του στρατεύματος κ.λπ. Αυτή τη φορά το κίνητρο ήταν διπλό: εκτός από τα «διαπιστευτήρια» προς το έθνος και την πατρίδα πρέπει να καταδειχθούν οι απάτριδες που μας κυβερνούν και όσοι άλλοι έβαλαν ως στόχο τη διάλυση της Εθνικής Φρουράς.

Είναι χαρακτηριστικά τα όσα αναφέρονται στον «Φιλελεύθερο της 11/9/2011: «Ο παραιτηθείς υπουργός Άμυνας Κώστας Παπακώστας και οι 22 στρατιωτικοί που στελέχωναν το υπουργικό του γραφείο κατάφεραν σε τρία χρόνια... να στρέψουν χρόνια πίσω την Εθνική Φρουρά. Η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα το στράτευμα είναι θλιβερή: Δεκάδες επιχειρησιακά προβλήματα, ψαλιδισμένοι προϋπολογισμοί, γερασμένα οπτικά συστήματα έτοιμα να εκραγούν, και στρατιωτικούς με ηθικό κάθε άλλο παρά 'ακμαιοτάτον', βλέποντας το ρουσφέτι να κυριαρχεί στις μεταθέσεις... Επιστέγασμα όλων αυτών, η πολύνεκρη φονική έκρηξη στη ναυτική βάση 'Ευάγγελος Φλωράκης' στο Μαρί...»

Προφανώς ο συντάκτης του κειμένου δεν μπορεί να έχει ηλικία παιδιού που φοιτά σε νηπιαγωγείο, αλλά πολύ μεγαλύτερη. Έτσι, σίγουρα πρέπει να γνωρίζει ότι αν τα πιο πάνω ισχύουν, δεν είναι φαινόμενα των τελευταίων τριών χρόνων, αλλά

των τελευταίων δεκαετιών! Το ζήτημα, όμως, δεν είναι τότε γέρασαν τα οπτικά συστήματα, ποιος έκανε το μεγαλύτερο ρουσφέτι και αν και γιατί ψαλιδίστηκαν οι προϋπολογισμοί. Ούτε και τότε «τα εγκληματικά λάθη και οι παραλείψεις ανευθυνούπευθων στην Ε.Φ. έστειλαν στον τάφο, τα τελευταία χρόνια, αρκετούς συνανθρώπους μας,

βυθίζοντας στο πένθος δεκάδες οικογένειες» («Φιλελεύθερος» 17/7/2011) –αναφέρεται πάλι σε γεγονότα που συνέβησαν από το 2008 και μετά!

Όλα αυτά είναι εύκολο να λέγονται και να γράφονται ή συχνά να αποτελούν πύρινους λόγους διάφορων πολιτικών, μετά εισπράξεως βεβαιώς των ανάλογων πατριωτικών ενσήμων. Το δύσκολο, όμως, είναι να επιχειρηματολογήσουν στα σοβαρά υπέρ της όποιας αναγκαιότητας ύπαρξης της Εθνικής Φρουράς. Γιατί πρέπει να δίνουν οι νέοι δυο χρόνια από τη ζωή τους για υπηρεσία στην Ε.Φ.; Γιατί να δίνει ο λαός από το υστέρημά του αυτά τα δισεκατομμύρια για συντήρηση και εξοπλισμούς;

Γιατί να λαθροβιώνει ένας, κατά γενική ομολογία, υδροκέφαλος μηχανισμός ρουσφετιού, μίζας και πολιτικής εκμετάλλευσης; Γιατί υπάρχει η γνωστή αντίδραση από πολιτικούς ακόμη και για μείωση της θητείας;

Πειστικές απαντήσεις δεν υπάρχουν. Η επίκληση της εισβολής και της κατοχής είναι και πάλι διάτηρη: Ποιος μπορεί να επιχειρηματολογήσει στα σοβαρά ότι η ύπαρξη της Ε.Φ. είναι έστω ένας από τους παράγοντες που αποτρέπουν τυχόν προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων; Ή ότι η διατήρηση στρατού και εξοπλισμών «ενισχύει τη διαπραγματευτική μας θέση στις συνομιλίες»; Το πολιτικό και στρατιωτικό κατεστημένο δεν μπορεί άλλο να κρύβεται πίσω από το παραμυθένιο πέπλο του δήθεν αυτονόητου «ιερού» καθήκοντος περί ύπαρξης της Εθνοφρουράς.

Η σήψη, το ρουσφέτι, τα γερασμένα οπτικά συστήματα, το «μη ακμαίον ηθικόν», αλλά και η αποστραφή των νέων (φυγοστρατία) προς το στράτευμα είναι απλώς χαρακτηριστικά συμπτώματα ενός παρασιτικού μηχανισμού, που ποτέ δεν είχε κανένα λόγο ύπαρξης και ωφέλιμης προσφοράς στην κοινωνία. Αντίθετα, αποτελεί ακόμη ένα καταφύγιο πολιτικής λαθροβίωσης και ψευδοπατριωτισμού για όσους προσπαθούν να κρατήσουν την κοινωνία μέσα στα στενά πλαίσια της συντήρησης, των εθνικών αδιεξόδων και μιας ιδεολογίας που μόνο καταστροφικά αποτελέσματα μπόρεσε να επιφέρει.

Γ.Κ.

Οι ευθύνες Χριστόφια

Η εκλογή Χριστόφια στην προεδρία ήταν αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης που έδειξαν πλατιά στρώματα της κοινωνίας προς τον ίδιο και τις πολιτικές του εξαγγελίες. Κύρια για τη διακήρυξή του ότι είναι ο ηγέτης που μπορεί να φέρει τη λύση του Κυπριακού. Τα πρώτα δυο χρόνια της προεδρίας του είχε όλους τους παράγοντες (εντός και εκτός Κύπρου) να τον στηρίζουν στην κατεύθυνση της λύσης. Ειδικά τους πρώτους έξι μήνες υπήρχε και όλη εκείνη η απαραίτητη δυναμική που δημιουργήθηκε μετά το άνοιγμα της Λήδρας, με τους απορριπτικούς και εθνικιστές να βρίσκονται στο περιθώριο.

Με τον Ταλάτ να ηγείται της τ/κυπριακής κοινότητας και συνομιλητή του στο τραπέζι θα μπορούσαν μέσα σε δυο τρεις μήνες να βελτιώσουν κάποιες πτυχές της λύσης όπως ζητούσε και η συνδιάσκεψη του ΑΚΕΛ στην απόφασή της λίγες μέρες πριν από το δημοψήφισμα του 2004 και να ζητήσουν την έγκρισή της από ένα νέο δημοψήφισμα.

«Περίεργα», ο Χριστόφιας προτίμησε να ξεκινήσει τις συνομιλίες του με τον Ταλάτ από μηδενική βάση, δαιμονοποιώντας ταυτόχρονα και το σχέδιο Ανάν. Αντί για σύντομη λύση (πράγμα που ζητούσε και ο Ταλάτ) ανέσυρε τα όπλα που χρησιμοποιούσε ο Τάσος για να ροκανίζει το χρόνο όπως: Όχι χρονοδιαγράμματα και Όχι σε επιδιαιτησίες. «Περίεργα», ταυτόχρονα, προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να κρατήσει τους απορριπτικούς συνεταίρους του στην συγκυβέρνηση με το όραμα ίσως για μια δεύτερη πενταετία.

Το ροκάνισμα του χρόνου ροκάνισε και τον Ταλάτ εξανεμίζοντας σημαντικά τις ελπίδες για λύση. Ταυτόχρονα, η παγκόσμια οικονομική κρίση με τις επιπτώσεις της και στην Κύπρο αφαιρεί από την κυβέρνηση τις δυνατότητες για εύκολη διαχείριση του κυπριακού καπιταλιστικού συστήματος.

Η κρίση που προκάλεσε η έκρηξη στο Μαρί επιτάχυνε και όξυνε τις διεργασίες μέσα στην κοινωνία και τα προβλήματα στην οικονομία, με τον Χριστόφια να φαίνεται να μην μπορεί να διαχειριστεί την κατάσταση παρά

την στήριξη που οι μάζες του πρόσφεραν, ενάντια σ' όσους πίστεψαν ότι η υπόθεση του Μαρί αποτελούσε μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να απαλλαγούν από την κυβέρνηση Χριστόφια.

Και όμως η κρίση που δημιούργησε η έκρηξη στο Μαρί θα μπορούσε να αποτελέσει τον καταλύτη για τον Χριστόφια και την κυβέρνηση για να προχωρήσει σε σημαντικές τομές και ρήξεις με τους μηχανισμούς του κράτους, της Εκκλησίας και της Εθνικής Φρουράς. Μηχανισμοί που κτίστηκαν στη βάση του παραγοντισμού και της διαιώνισης των προνομίων μιας καθυστερημένης και φαύλας δεξιάς και του εκκλησιαστικού κατεστημένου, που βρέθηκαν να ηγούνται μετά την ανεξαρτησία μαζί με τα καπετανάτα της ΕΟΚΑ.

Πάνω απ' όλα, όμως, απαλλαγμένος ο Χριστόφιας μετά την έκρηξη στο Μαρί από τα βαρίδια του απορριπτικού ΔΗΚΟ (με την αποχώρησή του από τη συγκυβέρνηση) και τους σχεδιασμούς για μια πιθανή δεύτερη πενταετία (με τους παραδοσιακούς άσπρονδους φίλους του -απορριπτικούς και εθνικιστές) πρέπει να αποφασίσει να δώσει τη μάχη της λύσης έστω και τώρα! Ένας αποφασισμένος Χριστόφιας για τη λύση θα δώσει ξανά την ελπίδα στον κόσμο και θα βρει και όση στήριξη χρειαστεί, φτάνει να απευθυνθεί στον κόσμο για να τον στηρίξει σ' αυτή την πορεία. Ένας αποφασισμένος Χριστόφιας για τη λύση που θα ζητά ο ίδιος χρονοδιάγραμμα λύσης και διαιτησία από τρίτους αν χρειαστεί, θα αναπτειρώσει και τις ελπίδες μέσα στους Τ/κύπριους και τις πιέσεις απέναντι στον Έρογλου.

Ένας αποφασισμένος Χριστόφιας για τη λύση θα αναγκάσει και τις εσωτερικές πολιτικές δυνάμεις να τοποθετηθούν πλέον υπεύθυνα αλλάζοντας και τα ισοζύγια όπως τα έχουμε δει να διαμορφώνονται τον τελευταίο χρόνο και πολύ πριν το Μαρί, καιροσκοπικά και με μόνο γνώμονα την εξουσία και τα προνόμια της.

Αν ο Χριστόφιας συνεχίσει να διαχειρίζεται την κατάσταση και το σύστημα με όρους του παρελθόντος απλά θα εξαντλήσει τη θητεία του και θα φύγει

σαν ο πιο αποτυχημένος πρόεδρος, που θα έχει φορτωθεί πρώτιστα την εδραίωση της διχοτόμησης και σαν ο πρόεδρος που κτύπησε μισθούς και ωφελήματα στην προσπάθειά του να διαχειριστεί με καπιταλιστικούς όρους την οικονομική κρίση και με όλη τη φθορά και τις ευθύνες να επιμερίζονται σε ολόκληρη την Αριστερά.

Σε αντίθετη περίπτωση, αν αποφασίσει να δώσει πραγματικά τη μάχη της λύσης του Κυπριακού, ακόμα και στην περίπτωση που δεν ευοδωθούν οι προσπάθειές του, θα μπορεί να φύγει από την προεδρία με το κεφάλι ψηλά.

Η επιτυχία της προσπάθειας για λύση θα τον κάνει περήφανο μαζί και

ολόκληρη την Αριστερά ότι επανέωσαν το νησί και απάλλαξαν την κοινωνία μας από ένα πρόβλημα που την ταλανίζει για έξι ολόκληρες δεκαετίες, κρατώντας την έρμαιο των φόβων της και του συντηρητισμού που αναπαράγει ο διαχωρισμός σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Θα άνοιγε, ταυτόχρονα, με τις νέες σχέσεις που θα κτιζόνταν μεταξύ των χωρών Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου, νέες προοπτικές σε όλα τα επίπεδα για το συμφέρον των λαών και των τριών χωρών, καθιστώντας την Κύπρο από παράγοντα σύγκρουσης και αστάθειας σε παράγοντα συνεργασίας και ειρήνης για ολόκληρη την περιοχή.

Μάζος

Μια συμβολική υποψηφιότητα

Ο Ανδρέας Καρός θα είναι υποψήφιος κοινοτάρχης Κάτω Πύργου και θα έχει την επίσημη στήριξη τουλάχιστον του ΑΚΕΛ. Αυτή η υποψηφιότητα είναι πολύ σημαντική για την περιοχή αλλά και ευρύτερα για όλα όσα έχει ο Ανδρέας Καρός αντιπροσωπεύσει τα τελευταία 6 σχεδόν χρόνια.

Ο Ανδρέας Καρός αποτέλεσε τον πρόεδρο της Επιτροπής Πύργου όταν τον Μάρτη του 2006 συστάθηκε σε καφενείο του Κάτω Πύργου η Δικονομική Επιτροπή Πύργου-Λιμνίτη για το άνοιγμα του Οδοφράγματος Λιμνίτη. Ήταν μια επιτροπή που πλαισίωσε την Επιτροπή Λήδρας που είχε ήδη δημιουργηθεί ως Δικονομική Πρωτοβουλία. Από εκείνη την στιγμή ο Ανδρέας Καρός εργάστηκε ακούραστα μαζί με άλλα στελέχη των δυο επιτροπών, αλλά και με στελέχη επιτροπών που δημιουργήθηκαν στην πορεία όπως ήταν οι Επιτροπές Κοκκίνων, Λεύκας, Απλικίου-Κάμπου Τσακκίστρας.

Σε όλη την πορεία ο Ανδρέας Καρός επέδειξε μια αξιοθαύμαστη συνέπεια στον στόχο για το άνοιγμα των οδοφραγμάτων. Μέσα από ένα σαφή αντιεθνικιστικό λόγο, που πάντα ετέρωπε την ευθύνη για τη δημιουργία του εθνικού ζητήματος στις εθνικιστικές δυνάμεις και των δυο κοινοτήτων, ένα λόγο που ποτέ δεν θεώρησε τη μια κοινότητα περισσότερο υπεύθυνη από την άλλη, κατάφερε να κερδίσει την εμπιστοσύνη πολλών Ελληνοκυπρίων που έβλεπαν τα αδιέξοδα της άλλης προσέγγισης, αδιέξοδα που εκφράζονταν πιο έντονα στις προσπάθειες για το άνοιγμα του Οδοφράγματος. Μα πάνω από όλα κέρδισε τις καρδιές εκατοντάδων και χιλιάδων Τουρκοκυπρίων που έβλεπαν στην πράξη έναν Ελληνοκύπριο, με πολλή εντιμότητα, να είναι συναγωνιστής τους, με κοινούς στόχους που ξεκινούσαν στα σίγουρα από το άνοιγμα του Οδοφράγματος αλλά επεκτείνονταν και πολύ πέραν από αυτό. Από τον Λιμνίτη μέχρι τη Λεύκα και ακόμα πιο πέρα, ο Ανδρέας Καρός συμβολίζει την πάλη, τον κοινό αγώνα Τουρκοκυπρίων/Ελληνοκυπρίων για κοινό μέλλον, κοινή πατρίδα.

Νίκη του Ανδρέα Καρό στις κοινοτικές εκλογές θα στείλει μήνυμα πάνω από όλα σε όλες τις δυνάμεις των Τουρκοκυπρίων που στηρίζουν τη λύση ότι υπάρχουν ακόμα δυνάμεις στην ελληνοκυπριακή κοινότητα που χωρίς περιστροφές και με τόλμη αγωνίζονται για μια Κύπρο με ισότιμους πολίτες ανεξάρτητα εθνικής ή θρησκευτικής προέλευσης. Το μόνο μήνυμα που σήμερα θα μπορούσε να αφαιρέσει έδαφος από τις απορριπτικές δυνάμεις των Τουρκοκυπρίων και να ξαναδώσει ελπίδα στην πορεία λύσης.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Τέρρα Σάντα 10

Διαμ. 1, Τ.Κ. 25475

2001 Στρόβολος, Λευκωσία

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169

Φαξ: 22767540

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράψου συνδρομητής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο

Εσωτερικό €20

Ευρώπη €30

Αμερική

Αυστραλία €35

